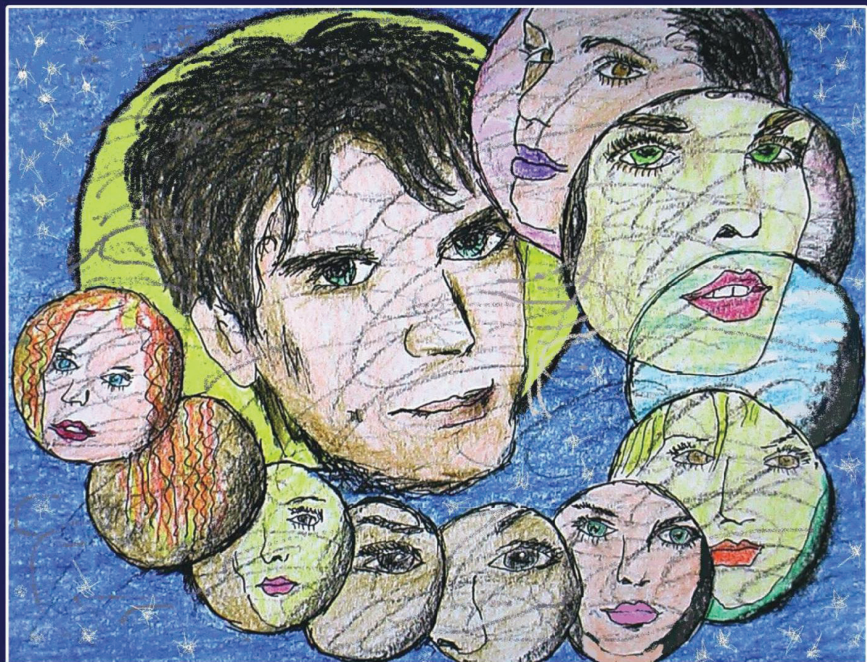

Perica Jokić

SVEMIRSKI DNEVNIK

УБСС „JEЖ“

Perica Jokić
SVEMIRSKI DNEVNIK

Izdavač
UDRUŽENJE BALKANSKIH
SATIRIČARA SRBIJE "JEŽ"

Za izdavača
Radivoje Bojičić

Recenzent
Bojan Rajević

Lektor i korektor
Maja Jokić

Korice
Milan Beštić

Na naslovnoj strani
"Heliocentrični sistem", Perica Jokić

Tehnički urednik
Perica Jokić

Štampa
PEGAZ, Bijelo Polje, Tiraž: 500

Perica Jokić

SVEMIRSKI DNEVNIK

roman

UBSS JEŽ
Beograd, 2015.

SVEMIRSKI DNEVNIK PERICE JOKIĆA: JEDNA INTIMNA ISTORIJA

Roman Perice Jokića svojim naslovom aktivira kodove dva žanra, naučno-fantastičnog i dnevničkog. Već i letimičnim pogledom na organizaciju teksta, može se primijetiti da ovdje nije riječ o dnevniku u tradicionalnom smislu riječi, sa preciznim navođenjem datuma kada dnevnički zapisi nastaju, već Jokićev **Svemirski dnevnik**, ako primijetimo komentare, koji se, kao formalni eksperiment, javljaju na kraju svakog poglavlja **dnevnika**, prije možemo označiti kao svemirski blog. Ipak, iako direktno navođenje datuma za koje se pojedinačne epizode vezuju, izostaje, vrijeme događanja sugerisano je diskretno, upućivanjem na pojedine istorijske događaje. Aktiviranje dvaju žanrovskih kodova, dvaju posve različitih obrazaca pisanja, s obzirom na zahtjeve koji se tiču istinitosti teksta (dnevnik insistira na tačnosti i pouzdanosti informacije i visok nivo vjerodostojnosti, za razliku od naučno-fantastičnog žanra koji nikakvu mimetičnost ne postulira), daju Jokićevom romanu, već u startu, jedan paradoksalan status koji odmah jamči zanimljivost narativnog štiva. Razumije se, imajući u vidu činjenicu da je ovaj umjetnički tekst organizovan kao niz

poglavlja, nesumnjivo je ovo novo Jokićevo djelo dozvoljeno žanrovski determinisati i kao roman. Na takvo određenje podstiče i ambicija da se zahvati veoma veliki, sveobuhvatan, rekli bismo, opseg slike svijeta, prostorno i vremenski.

Sveobuhvatan pogled Jokićevom pripovjedaču omogućuje perspektiva smrti u kojoj se narativna instanca situira već u prvom poglavlju. Smrt je mjesto sa kojeg se posmatra svijet. Čitaocu nije dopušteno da se dvoumi – naslovom prvog poglavlja naglašeno je: **Sigurno sam mrtav**. Motiv smrti je ovdje da posluži kao kompoziciona motivacija i da pripovjedaču omogući širinu narativnog zahvata i pogleda na stvarnost. Jokić se ne zadržava na ispunjavanju kompozicionih zahtjeva nego motiv smrti koristi da pišući o njemu uoblič i humorističan ton kojeg će se dosljedno držati u cijelom romanu. Smrt je još konceptualizovana kao novi prostor u kojem se život počinje odmotavati od početka. Ovdje je riječ o doslovnom shvatanju i hiperbolizovanju uvjerenja da se u trenutku smrti čovjeku odmotava čitav život pred očima. Doslovno razumijevanje i realizacija figure do hiperboličnih razmjera stvorili su uslov za fantastično pripovijedanje koje će uslijediti.

Već je pomenut formalni eksperiment u obliku komentara ispod svake **objave**, kako se na

jednom mjestu nazivaju poglavlja ovog romana. Objave komentarišu dva subjekta koji se potpisuju kao **Jupiter** i **Venera**. Iz cjeline teksta shvatićemo da ovaj sloj romana zapravo je komunikacija o napisanim objavama u kojoj učestvuju podrazumijevani pripovjedač i podrazumijevani čitalac. **Venera** svoju ulogu otkriva prvim komentarem: **Pratimo Vaše objave**. Međutim, njena uloga nije svedena samo na pasivno praćenje, već se samodeterminiše kao saučesnik u procesu pisanja, kada, recimo, iznosi svoj zahtjev u pogledu žanrovske prirode djela: **Insistirala bih na satirično-romantičnim (SR) pričama. Vidjećete i zašto**. Ista instanca će zahtijevati i da pripovijedanje teče hronološkim putem.

Početak pripovijedanja vezan je za trenutak rođenja pripovjedača koji se događa 11. aprila 1962. godine. To je apsolutni početak radnje u ovom romanu. Činjenica da se radnja romana smješta u realno, historijsko vrijeme, iako je riječ o fantastici, jača referentnu funkciju Jokićevog novog ostvarenja. Pripovjedačka instanca anticipira, humorno, dabome, događaje (realne) koji će uslijediti: **Nije to plakanje bilo nad zemljom koja me je zapala, mada bi lako moglo da bude sudeći po kasnijim tamošnjim dešavanjima**.

Svemirski dnevnik je, ipak, roman koji više

drži do intimne, nego do svjetske istorije, na šta posebno ukazuje doživljaj dvanaestogodišnjih dječaka sa jednom od tri učiteljice: **A šta je toga dana čekalo Holandiju i Njemačku u finalu svjetskog prvenstva na Olimpijskom stadionu u Minhenu, više nam nije bilo važno.** Teško je izbjeći utisku da istorijski događaji na koje se upućuje u ovom romanu imaju sporednu funkciju objašnjavanja događaja iz pripovjedačevog života: **A bilo nas je više (dječaka) nego punopravnih članica na Petoj konferenciji nesvrstanih u Kolombu.**

Pripovijedanje glavnog junaka je nekad vođeno željom za dopadanjem, a nekad ljubavlju, pri čemu se ima utisak da ljubav ukida želju za dopadanjem i narcističko razmetanje glavnog junaka koji je ujedno i pripovjedač. Pripovjedač se, tako, kreće od samoposmatranja do posmatranja žena oko njega. Takođe, predstavlja nam se i svojim reakcijama na ponašanje žena.

Paralelno sa predočavanjem intimne istorije junaka u kojoj se predočavaju doživljaji sa velikim brojem žena, odvija se priča na još jednom nivou koji se može nazvati dramskim. Na tom planu, događa se dijalog između Jupitera i Venere o ekranizaciji **Svemirskog dnevnika** u Holivudu. Zanimljiv je i sloj koji se bavi postepenim razotkrivanjem

identiteta Jupitera i Venere. Tokom čitanja se utvrđuje da je Venera, čitateljka bloga, zapravo jedna od junakinja o kojoj se govori u priči uokvirenoj komentarima dvaju instanci.

Još je nešto zanimljivo u pogledu kompozicije **Svemirskog dnevnika**: poglavlja romana zbog, po pravilu, usredsređenosti na po jedan ženski lik, moguće je čitati i kao samostalne cjeline. Te cjeline počivaju na ljubavnim anegdotama kojima je vještim humornim pripovijedanjem dat osoben humorno-lirski ton. Pojedinačno čitane, ove epizode otkrivaju odnose sa pojedinim ženskim likovima, dok u cjelini posmatrane dopuštaju mogućnost da se prati razvoj junaka koji je ujedno i pripovjedač. Tako **Svemirski dnevnik** postaje priča o njemu i njegovim ljubavima, što je sugerisano i naslovnom ilustracijom koja je, takođe, djelo istog autora.

Takođe, i dvije cjeline koje predstavljaju unutrašnji i spoljašnji nivo ovog romana moguće je čitati odvojeno. Na unutrašnjem planu to je priča o čovjeku koji nakon transplantacije nastoji da ponovo uspostavi vlastiti identitet, a na spoljašnjem planu pratimo dramu u kojoj jedno lice traži pisca scenarija za holivudski film. Vidimo, dakle, da Jokićevo novo ostvarenje pruža mogućnost više različitih čitanja, što je nesumnjivi

kvalitet njegove nove knjige, koja obiluje humorem i lirskim pripovijedanjem, ujedinjenim u lirski humor, s kakvim smo se sreli u **Autobiografiji** Branislava Nušića.

Perica Jokić je, bez ikakve sumnje, jedan od boljih nastavljača te tradicije, a njegov **Svemirski dnevnik** je knjiga na koju će, sasvim je izvjesno, u budućem periodu morati ozbiljno da računa fantastična književnost koja nastaje na južnoslovenskim prostorima.

Bojan Rajević

SIGURNO SAM MRTAV

Kad sam, najzad, htio da se probudim, shvatio sam da nemam tu moć. Svuda oko mene mrak; ne mogu da pomjerim ni ruke ni noge, ne osjećam nikakav miris, ni bol, a ni srce mi ne radi.

Ovo posljednje me je posebno uplašilo. Shvatio sam da sam, možda, mrtav.

Nije postojao način da dokažem svoju smrt, a još manje je bilo načina da dokažem da sam živ.

Nedoumica mi je davala nekakvu nadu, ali još nijesam bio siguran čega se plašim: da sam mrtav, ili da sam živ. Samo znam da jedno mora da bude.

Ako se desi da sam mrtav, biće dobro. Ništa neću morati da preduzimam. Ali ako ustanovim da sam živ, stvar bi se dalje samo komplikovala. Odjednom bi sto pitanja ostalo bez odgovora. Od onih jednostavnih, policijskih, zašto sam tu i kako se to desilo, do onih paranormalnih: ako sam već sahranjen, zašto prijethodno nijesam bio mrtav.

To bi pokrenulo čitavu nauku. Moj posmrtni život ne bi bio nimalo lak.

Jedino, za sada, što osjećam je to da se nalazim na nekom trećem mjestu koje nije ni

Pakao, ni Raj. Više mi liči na neki logični prostor za onoga ko je umro: rupa napunjena zemljom.

Nenavikao ranije na smrt, plašio sam se adaptacije na novi prostor. Do sada su drugi umirali. Oni koji su u tome, vjerovatno, bili vičniji od mene. Ja sam neiskusani, takoreći početnik u umiranju.

Nijesam mogao da se otmem utisku da se sve to meni dešava. I dok sam se ja naporno kolebao između života i smrti, u širem rejonu aerodroma Surčin srušio se vojni helikopter Mi-17 vojske Srbije. Poginulo je svih 7 putnika i članova posade, među njima i beba stara 5 dana. Ako ih sretnem, znaću konačno gdje pripadam.

Nekad sam se pitao kako li je to kad si mrtav, a sada još manje znam. Ali vodim računa da u nečem ne zabrljam. Dobro sam se vladao u životu, ne želim da u smrti podbacim. Koliko ih je samo prije mene umrlo i svi su se nekako skrasili pod zemljom i tu na miru otaljavaju svoju smrt. Što bih ja bio poseban? Kako je drugima, neka bude i meni. A sigurno je dobro čim se otuda (ili odavde) još niko nije vratio.

Sad znam da se ni ja neću vratiti ako sam stvarno mrtav. To je nekako jače od tebe i ne da ti da mrdneš.

Ubija me neizvjesnost, koliko još da čekam da

bih - sa sigurnošću - znao da li sam živ ili mrtav?

Samo da ne bude da sam živ. Ne bi valjalo.

Ovako je bolje. Ništa ne može da ti se desi. I ništa ti ne treba.

Još jednom pokušavam da pomjerim ruku, nogu, prste...

Bezuspješno.

Ne čujem, ne vidim. Srce ne radi ni pod razno.

Dobro je. Sigurno sam mrtav.

A onda je moj život krenuo ispočetka...

KOMENTARI

Pratimo Vaše objave.

*S tim u vezi, uskoro bi mogla da Vas pozove
naša Agencija.*

Venera

Radi zvaničnog saopštenja?

Jupiter

I konkretne ponude.

Venera

Izdavaštvo?

Jupiter

*Nešto što nijesmo pronašli u Vašoj biografiji.
Mi smo iz filmske industrije.*

Venera

*Realni okviri za "Sigurno sam mrtav", ili... Ništa
o tome u Trećim televizijskim vijestima.*

Jupiter

*Možda bude u Prvim, jutarnjim... Kako bi bilo da
knjigu pročitamo zajedno?*

Venera

Na blogu?

Jupiter

*Insistirala bih na satirično-romantičnim (SR)
pričama. Vidjećete i zašto.*

Venera

Da se držim hronologije?

Jupiter

Svakako bi bilo poželjno.

Venera

VRISAK

Prvi put sam zaplakao jedanaestog aprila hiljadu devetsto šezdeset druge. Nije to plakanje bilo nad zemljom koja me je zapala (mada bi lako moglo da bude, sudeći po kasnijim tamošnjim dešavanjima), već prosto da bih ispoštovao običaje rađanja.

Za svaki slučaj, na vrijeme sam emigrirao, a svoja predskazanja najsrdačnije ostavio drugima, da se njima ostvaruju.

Okolina, a posebno ukućani, skoro dvije godine su slušali moje dernjanje.

Ne znam koliko su im prijali takvi tonovi, ali su ariju otpratili do kraja. Presudno sam uticao na čestit svijet da se plaši opere i da na nju gleda kao na nešto što se izdržava.

Da li zbog pada sa stepenica, ili višemjesečnog neprekidnog trumbetanja, tek, stradao je moj bruh. Manju žrtvu nijesam mogao da prinesem za toliku količinu vriske koja bi, sasvim sigurno, nadmašila i Vrisak 1, i Vrisak 2 i svaki drugi nastavak ovog horora.

Nakon operacije hermije, zavladała je tišina. To je umnogome zbunjivalo svaku okolinu u kojoj

bih se našao. Najednom je moja tišina počela da izaziva alarmantno stanje.

Naročito poslije mojeg prvog bježanja iz bolnice koje je bilo sasvim opravdano. Jer, kada su mi ušivanjem bruha lako zavrnuti ton, što ne bi mogli, na sličan način, i da me oslijepe? Možda već gašenjem sijalice koja mi je bila jedino sunce u toj sobi.

Još nijesam čestito ni prohodao, a na red su došli krupni koraci koje je odmah trebalo napraviti. Brigu o hiruškoj rani i koncima ostavio sam za neko bezbjednije mjesto, sada je trebalo u par poteza uzeti korpu, strpati u nju pantalone, majicu, papuče i u čarapicama nestati što dalje.

Kao dvogodišnjak suočio sam se sa avetima koje prijete iza svakog ćoška praznih hodnika i još praznijeg stepeništa.

Borba sa cijelom tom tišinom i potencijalnim napadačima završila se kod prijemne kapije. Bio sam savladan od običnog čovjekolikog stvora zvanog portir.

Nastala je opšta galama i ja sam se našao u nečijem toplom naručju. Mnogo godina kasnije su mi pričavali da je to bila mlada medicinska sestra, pripravnica, sa izdašnim grudima. Vjerovatno su one i meni bile očigledne čim sam se, kako kažu, čvrsto uhvatio za njih i neizostavno

tražio da sisam. Možda pretjeruju, ali iz tog horora, svakako, nijesam mogao bolje da izađem.

Još dva puta sam pokušao da pobjegnem. Sad ne znam da li od straha da me ne oslijepe, ili u želji da me bujna pripravnica ponovo smiruje svijanjem uza se.

A onda, kada sam opazio da mi na čuvanje daju sve stariju sestru, odustao sam od dalje akcije.

Uzalud su vezivali zvečke za moj krevet, misleći da su mi time našli lijek, do oporavka više nijesam napuštao sobu. A da je, kojim slučajem, u nju zašla sestra pripravnica, vidjeli bi što su me savladali. Još kažu da joj je istog dana odobren premještaj zbog ugriza koji je od mene zadobila i adekvatnog vriska koji je bio dovoljna potvrda njenog stradanja.

Za razliku od 57 građana Istočnog Berlina koji su tih dana kroz tunel pobjegli u Zapadni Berlin, ona je bar imala razlog za svoje bježanje. Njen vrisak je bio takvog intenziteta kao da ga je sam Džon Travolta usnimio za zvučni efekat u De Palminom filmu „Trag nije brisan“.

Baš kao ni trag njenog vriska iz mog sjećanja. Ostao je tu, neizbrisiv.

Čime još mogu da pomognem?

Jupiter

Agencija Vas je kontaktirala?

Venera

Radite do kasno... Ženski glas.

Bili ste Vi?

Jupiter

Radimo u sve tri smjene.

U stalnom smo razgovoru o Vama...

Venera

Ponuda je malo neozbiljna.

Jupiter

Ne odgovara Vam?

Venera

*Odmah ste krenuli sa cijenom, a mogli ste da
prođete bez nadoknade.*

Jupiter

Ni govora! Vi ste moje ponovno otkriće.

Venera

TRI UČITELJICE

Sa deset godina sam se pitao koje to ženske noge mogu bolje da te nauče da plivaš.

Ranka je tada imala 19 i po, a Branka 19 godina. One nijesu bile ni u kakvom srodstvu, ali meni su bile podjednako poželjne, kao blizakinje. Danas jedna, sutra druga. Nijesam mogao da se odlučim o kojoj više da maštam.

Već tada su bile vrsne plivačice, mada sam na njima prije primjećivao dvodjelne kupaće kostime koji su bili tako elegantno popunjeni da nijesam imao riječi za njihovog proizvođača. A i sam proizvođač bi bio zadovoljan da vidi šta mu se baškari u proizvodu.

Mojim drugovima je u startu bilo svejedno koja od njih će da ih podučava plivanju, dok sam se ja konstantno lomio između jedne i druge. Na kraju sam riješio da njima prepustim izbor.

Srećom, bio sam loš kursista pa me je najprije obučavala jedna, a zatim druga. A ja sam uživao u svojoj operisanosti od plivanja. Društvo je imalo dovoljno razloga da me zadirkuje da sam najgori.

Tek kad su me zajednički skopale, nešto sam naučio. Za početak, kako da ih zajašem u slučaju

nailaska većeg talasa. Bez obzira na to što sam taj dio s voljom i lako savladao, insistirao sam na ponavljanju lekcije...

Tih dana nijesmo obraćali pažnju na Stanu, djevojku od 18 godina. Bila je mlađa, ali talentovanija od ove dvije. Doduše, nikad je nijesmo vidjeli kako pliva. Čak mi se čini da nije ni dolazila na plažu. Samo znam da je od svoje kuće uredno kretala sa peškirom, ćebetom, šeširom na glavi i naočarima preko cijelog lica. Zapravo, najviše bih volio da mi je ona bila učiteljica plivanja, ali nikako nijesam pronašao njenu plažu.

Tek dvije godine kasnije, nas pet – šest drugara odlučimo da je pratimo. Da najzad vidimo i nju u kupaćem.

Nekako i nije bilo previše vruće kada se zaputila prema rijeci. Išli smo na dovoljnom odstojanju da nas ne opazi. Već kod ribnjaka nam je bilo nejasno zašto skreće desno. Tamo se udaljavalo od svake plaže. I, kada smo počeli da gubimo nadu da ćemo vidjeti u čemu se kupa, iza jednog žbuna iznikao je mladić koji se uputio s njom, rutinski joj uprtivši ruku oko vrata.

Na naše veliko zaprepašćenje, i poljubili su se. Baš onako. Vidimo mi da ćemo biti svjedoci nečeg mnogo značajnijeg od pukog sunčanja. Ali nas lagano hvata strah jer tip bijaše, po ondašnjim

mjerilima, mnogo stariji od nas. Sigurno je već gurao dvadeset petu, a možda i tridesetu. Sve bi nas jednom rukom premlatio!

Na ovu opasku se zagledasmo, ali ko da odoli rađanju istorije u kojoj i sami učestvujemo. Ono što smo tada vidjeli, odmah da vam kažem, ni na slikama nije moglo da se nađe. Bili su goli golcati tamo na malenoj zaravni okruženoj gustim šibljem.

On je na sebi imao jedino bijele čarape i ručni sat. Ona – ni toliko! Direktno ispod lepršave haljinice bila je bez ičega. Ma kakav kupaći kostim, gaćice i slične kerefeke! Bila je veoma oskudno odjevena. Sve je brzinski bilo spremno za nešto, i samo smo čekali da vidimo za šta? Neka čudna jeza me je podilazila pri pomisli da ćemo baš ovdje, i prije prvog sudijskog zvižduka, odgledati jedinstvenu utakmicu sa pogotkom zlata vrijednim. A šta je toga dana čekalo Holandiju i Njemačku u finalu svjetskog fudbalskog prvenstva na Olimpijskom stadionu u Minhenu, više nam nije bilo važno.

Sjećam se da sam u vojsci, mnogo godina kasnije, sa puno manje straha prilazio demontiranju mina, nego ovom paru kada sam se šunjavao u borbi za bolji vidik. U tom pregrupisanju neko je bio više nestrpljiv i jasno se čulo lomljenje suve grančice. U isti mah smo se

ustrijemili nazad. Glavom bez obzira.

Nikad se brže nijesam obreo kod kuće.

Tako smo prvi put mogli da vidimo ono do čega smo u zrelijim godinama i lično dolazili, često ni sami ne znajući kako.

U kući preko puta moje, ponovo je bila žurka. Do kasno su se vrtjele nove singlice, kao i ona sa pjesmom koju sam u tom trenutku shvatio više nego bukvalno. "Topom ću te gađat` moja mala, vidim li te da si s drugim stala!" A Stana se upravo upustila u izazivanje sudbine, jer je već bila s drugim. Toliko sam se plašio da se ne pojavi onaj u bijelim čarapama i sa ručnim satom, kao da sam ja nešto kriv.

Čitali ste me ranije?

Jupiter

Od SR priča. Zapravo... Kod Vas svaki papir zna da dobije na vrijednosti.

Venera

U mojem okruženju pisanje i novac ne idu zajedno. Na kojim ste Vi koordinatama?

Jupiter

Daleko, daleko.

Venera

NADEŽDA, REVOLUCIJA, MIR

Holokaust sedmog razreda sam nekako preživio, a šest godina kasnije našao sam se pred sopstvenim historijskim DA ili NE. I ja sam odlučio.

U sedmom razredu sam neočekivano postao ekspert za ruski jezik i istoriju. Postojao je sasvim opravdan razlog mog zanimanja i za jedan, i za drugi predmet. Daleko ljepši vezan je za ljubav prema ruskom jeziku.

Tek svršena i savršena profesorica ovog predmeta našla je da pripravički odradi baš u mojoj školi. Imala je 23 godine i sve ono za čime su normalni dječaci žudjeli.

Zvala se skoro kao i jedna sovjetska rijeka. Onako poželjna, sa svim talasima i virovima, ostajući dosljedna svom imenu, ostavljala nas je bez daha. A po završetku školske godine, mnoge je ostavljala i na polaganje.

Mene je, vjerovatno, s razlogom izdvojila i vodala na takmičenja iz ruskog. Ja sam, za divno čudo, svuda blistao. Vidno me je zavoljela, a meni je bilo neprijatno.

S druge strane, što se istorije tiče, tu sam

ekspert morao da budem. Ako je ono iz ruskog bilo iz ljubavi, ovo sa istorijom je bilo skroz dijametralno.

Prosto, istoriju nam je predavao sam Hitler, zvani Hića. Govorilo se da je po izvršenju samoubistva bio negdje živ, a mi smo, eto, znali i gdje. Imao je čak i Hitlerove brčiče. Sve se uklapalo.

Prijetio je da će jedinicaše povješati, a ostale, za svaki slučaj, strpati u logor kako bismo u osmom bili bolji.

Još tada sam se, posredstvom razmjene adresa iz nekog đačkog lista, dopisivao sa Nadeždom, pravom pravcatom Ruskinjom, iz Lenjingrada.

Za profesora istorije ovo moje djelovanje moralo je da bude u strogoj ilegali, za razliku od profesorice ruskog koja me je u tome potpuno podržavala i nekako mi se zbog toga još više približila.

Premro sam od straha kada smo kod Hiće u osmom razredu došli na 1948, a naročito kada sam izabran da predstavljam školu na takmičenju „Tito, revolucija, mir“.

Već sam znao da mi nema druge i da ću pred odlazak na Goli otok morati da priznam da sam kriv. Svako moje pismo adresirano na Rusiju

završavalo se riječima Я тебя люблю.

Doduše, ovo se više odnosilo na Nadeždu, ali ona je Ruskinja. Za pomamne je metafora bila više nego jasna. A ja sam Nadeždu toliko volio da bih za nju, bez pogovora, dao cijelo crnogorsko primorje. Koliko bih tek bio ispred svog vremena u krčmljenju tog najegzotičnijeg dijela države u dilu sa Rusima. Tada jednom, gotovo, neprimjetnom i samo meni znanom Ruskinjom. Mogu da zamislim danas kroz sve te nazive upleteno njeno ime: Ada Nadežda, Nadeždina rivijera, Nadeždini horizonti, Boka Nadežda...

Onako nježna, plave kose i očiju, ni izdaleka mi nije djelovala zlokobno da bih morao da je se odreknem.

Kao rezultat naše konspiracije, još više smo učvrstili Informbiro.

I sve bi bilo u redu da naš Hića nije bio zaljubljen u moju dragu profesoricu ruskog. Ona je o meni i Nadeždi znala taman toliko da sačini dva obimna dosijea.

Hića bi bio u stanju da je muči dok sve o nama ne prizna, odnosno napiše, a tek onda bi joj pružio satisfaction, što je ova od njega već počela serijski da dobija.

Iz bezbjedonosnih razloga bilo je poželjno da se prebacim u drugu školu. A do mature sam

promijenio i sve ostale škole na prostoru svoje opštine, samo da bih zaturio svaki trag.

Sa Nadeždom sam se dopisivao i u vojsci, gdje je tek izazvan pravi skandal. Oficir za bezbjednost je zaplijenio jedno moje pismo koje sam namjeravao da otpremim za Rusiju i preveo ga tako nakaradno da sam odmah zaglavio u pritvor.

Sve nježne riječi svijeta upućene onoj koja se voli, čitane vojnim jezikom izgledale su, najblaže rečeno, kao poziv na rat do istrjebjenja.

Najstrašnije nešto što je moglo da se desi, desilo se. Iz jednog pisma na pretres kod bezbjednjaka, pored sličica ruskih pjesnika ispala je i jedna žvakaća guma. Što se ruskih pjesnika tiče, nekako sam i prošao, jer su svi bili pokojni sudeći po tome što su ispod njihovih imena stajale po dvije godine (od-do). Ali otkud u ruskoj koverti američka žvaka BROOKLYN? I to pljosnata! Ali ni takva nije mogla neopaženo da se ubaci u vojne redove kao veza za unutrašnje djelovanje neke kontraobavještajne službe. Ovdje je put izdaje osujećen i drastično sankcionisan. Žvaka je u tajnosti komisijski spaljena tako da ni njen božanski ukus pepermint a nijesam osjetio, a mene su strpali iza rešetaka. Bilo je pitanje koliko sam ovakvih žvakaćih od nje dobio i kakve mi je tajne poruke njima slala? Jer nijesam mogao

da objasnim našu povezanost sa sovjetskom podmornicom S-363 koja se baš tih dana nasukala u blizini švedske pomorske baze.

Po izdržavanju kazne pritvora, čekalo me je novo pismo od Nadežde, ali i streljački stroj pred kojim je ad hok trebalo da budem izveden.

Na njeno pitanje iz pisma da li želim da nastavim podrivanje temelja Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, pred svima sam morao da izjavim: NE!

A njeno stvarno pitanje je bilo da li želim da se oženim njome?

Za bezbjednost tu nije bilo razlike.

Tako je veliki Sovjetski Savez po drugi put u svojoj istoriji dobio negativan odgovor.

NJET!

Zašto preko telefona govorite engleski?

Jupiter

Ne zovem Vas ja, već službenica za kontakte.

Venera

Vi u tome ne učestvujete?

Jupiter

Slabo govorim Vaš jezik.

Venera

Sa pisanjem ide?

Jupiter

Ima li kakvih promjena u dogovorima?

Venera

*Sto dolara od replike. Ne odustajete od plaćanja
iako znate moj stav.*

Jupiter

Ne budite smiješni. Ovdje sve košta.

Venera

*Prema valuti rekao bih da sam povezan sa
izvjesnom američkom Agencijom?*

Jupiter

Nijesu se predstavili? Ovdje Holivud.

Venera

*Vama je jednostavno da izustite tako nešto.
Kao, dobar dan.*

Jupiter

Postoji li drugi način da kažete odakle ste?

Venera

PROPALA STVAR, LILI

Lili je već sa četrnaest godina bila zagonetna. Žare je mislio da ne zna naški kada mu je nogom pokazala da joj doda jastuk za naslon.

Ne samo da je drugima bila čudna, već i meni koji sam imao tu čast da sa njom duže provodim.

Nemam pojma šta je tih dana istraživao Viking 2 u orbiti oko Marsa, ali se sigurno nije nosio sa većim otkrićem od nas.

Lili je bila jedina teorema kojom smo se tada bavili. A bilo nas je više nego punopravnih članica na Petoj konferenciji nesvrstanih u Kolombu. Tih nekoliko uzastopnih ljetnjih raspusta dječaci su pokušavali da je riješe, ali ona im je na vrijeme zadavala nove glavolomke.

Uvijek sam kraj dana s nestrpljenjem iščekivao. Tada bi mi svi zavidjeli; uhvatimo se Lili i ja za ručice i pravac mojoj kući. Zapravo, nije imalo na čemu da mi se zavidi. Ja sam često više volio da sam jedan od njih. Svoju slatku sestricu od tetke, razumljivo, nijesam mogao da muvam. Umjesto toga pokušavao sam da budem dobar domaćin.

Svakog ljeta avgust je bio utočište za

demonstriranje moje odvažnosti. Već krajem jula zapažao sam osjetno interesovanje drugova da mi u svemu udovolje: poklanjaju mi svoje gramofonske ploče, otimaju se oko mene za prvi tim u fudbalu; važan sam faktor u šetnji, diskaću. Svuda gdje je prisutna gomila! A prvim danima avgusta bilježio bih i nevjerovatan porast broja novih prijatelja.

Lilinin dolaskom stvar bi kulminirala i ja ne bih znao šta da radim s tolikom popularnošću.

Njenim odlaskom prvoga septembra pozdravljao bih se i s njom i sa svakim prividnim brojem prijatelja. Često bi u tom osipanju bilo toliko pretjerivanja s njihove strane da bi prijetila opasnost da ostanem sam sa sobom.

Lili je plijenila svojim izgledom. Kažu da je uzbuđivala svakim dijelom obuće, garderobe i nakita. Počev od klompi, preko narukvice na nozi, pripijenih satenskih pantalona, kožnih lančića, sunčanih naočara, do majica koje su bile posebna priča. Sve neke prozirne, namjerno kreatorski felerične, ali uvijek precizno poderane tamo gdje je pupak ili veći dio grudi. O ramenima i da ne govorim. Redovno su bila uskraćena svojim komadom tkanine.

Kažu da su joj najbolje stajale rupičaste majice kroz koje bi smjelo provirivale bradavice kao dva

oka koja je, najvjerojatnije, koristila za odbranu – kada protivnika razrogači, lako može s njim da gospodari.

Kažu da su primijetili na njoj...

Sve su primijetili! I usne, i kosu, i koljena, i lakirane nokte na nogama...

Naravno, ja sam bio lišen da sve to na njoj i vidim, a kamoli da tu zadržavam svoj pogled.

Ne znam kada se prvi put pojavila trgovina bijelim robljem, ali je moguće da je tako nešto krenulo od mene. Znajući da Milija ima sestru do koje bih teško na drugi način mogao doći, predložio sam mu razmjenu. Mislio sam, ko mari za svoju sestru kad je Lili u pitanju. Nas dvojica smo odmah pristali, ali šta vrijedi kad one nijesu. Tako je propao moj prvi i posljednji trafficking. Ako slučaj nije zastario, molio bih vas da, poslije čitanja, prebrišite ovaj dio. Radi dežurnih pandura.

Njome hranjeni, moji drugari su na vrijeme odrastali. Ja sam pored nje mogao da sprovodim samo prinudne dijete. Ili da se loše hranim nalazeći tamo i ovamo oskudne komade za svoje pregladnijele oči.

Ostavši tako neuhranjen, ni dan danas sebi ne mogu da oprostim što još tada nijesam znao ono što sada znam. Ona mi nije bila sestra. Uopšte.

Nju su moji rođaci kao bebu usvojili.
Eto... Propala stvar.

*Ja bih našao neko predgrađe i tu se nastanio. Da
ne bude Holivud na prvu.*

Jupiter

Ali biste ostali u Los Anđelesu?

Venera

Ostao bih ovdje.

Jupiter

Ili negdje drugdje u Americi.

Venera

*To su velike kilometraže za moja skromna
tumbanja.*

Jupiter

Koliko vidim, uglavnom se dolazilo k Vama.

Venera

*Nije mi falilo dinamike.
Ipak, ostajala je početna adresa.*

Jupiter

SINJORINA ASCARINNI

Poso sentire kvesto disco?

Spremajući se za put u Italiju htio sam malo da dotjeram jezik kojim se tamo govori.

Jeste da je još uvijek bila svježa naša bronzana medalja u košarci, gdje su nas na evropskom prvenstvu ugostili Italijani, ali, ipak, trebalo je nešto i prozboriti. Osim onog "Tito - Jugoslavija" kao "Sezame, otvori se!"

Bio sam siguran da je moje poznavanje italijanskog solidno i da se sa tih par riječi u podnaslovu sve otključava. Poslije opsežnog istraživanja shvatio sam da ovaj grad uopšte nema prodavnicu gramofonskih ploča, gdje bih komotno mogao da se isprsim svojim pitanjem.

Ali je zato hotel, u kojem sam odsjeo, imao pogled na treći sprat zgrade s narandžastom fasadom. Moju terasu i njenu dijelila je samo ulica. Ona je, doduše, bila prilično širokih trotoara tako da je dovikivanje u startu otpalo. Ovo mi je, u neku ruku, išlo u prilog jer sam na italijanski opsežnije mogao da se služim jedino pantomimom.

Ona se pojavljivala nekih škrtih pola sata za

dobro jutro i to bi bila naša kompletna seansa.

Za divno čudo, lomatanje mojih prstiju i ruku, glave i tijela, prihvatila je još prvog jutra. Čak mi se pridružila u takvoj vrsti konverzacije. Ovo mi je više nego odgovaralo jer sam od italijanskog znao samo onu jednu rečenicu, doduše upitnu, i – to toliko.

Do sljedećeg jutra bezbroj puta bih izlazio na terasu i proučavao njenu zgradu. Imao sam vremena da dođem na ideju da se popnem do njenih vrata i sa njih uzmem bar neki podatak. U glavi sam već crtao šemu stepeništa i raspored stanova.

Nije baš sve bilo logično u njenoj zgradi, ali sam nekako uspio da baždaram kompas u svojoj glavi i dođem do njenih vrata.

Od svega što sam tamo našao, bila je pločica sa natpisom: Ascarinni. Valjda, prezime.

Odmah sam na komadiću papira napisao Poso sentire kvesto disco?, upakovao to u koverat i ubacio u njeno poštansko sandučce.

Adresa: Sinjorina Ascarinni.

Možda nema sestru, a majka je, bez sumnje, "sinjora". Sve sam metnuo u kazan, zapožario vaticu i ostavio da se krčka.

Sljedećeg jutra u tačno vrijeme, pojavili smo se na terasama. Ponovo smo se došaptavali rukama,

ali otuda se nije čula nikakva muzika.

Nema gramofon, toliko sam izvukao iz mimike njenih savršeno pokretljivih ruku. Ali je sada bila još ljubaznija pokazujući na ulaz mojeg hotela i devet prstiju.

Bilo je dovoljno razumljivo. Samo još da je tako raskalašno odjevenu primim u zagrljaj i pokažem joj šta još znam sa rukama.

U devet smo se našli oči u oči.

Imao sam bezbroj komplimenata i jedan više za sve njeno postignuće u izgledu, šarmu i tako dalje, ali sam na njenom jeziku tečno znao samo da ćutim.

Ne vrijedi, morali smo da nastavimo naše magično sporazumijevanje rukama. Na svu sreću, ni ona nije znala italijanski. Možda samo da čita.

Iz džepa pripijene košulje izvadila je pismo koje je našla u sandučiću i u par pokreta objasnila da ne može da čuje ploču.

Kakav sam ispao idiot.

Otkud sam znao da je gluvonijema.

Meni je daleka "Vaša" Italija. Ali mi je normalno da neko, kao što ste Vi, makar na dan odleti do nje.

Venera

I predstavi se da je otuda?

Jupiter

Živim u Holivudu.

Više od trideset godina.

Možda sam bila prinuđena na to, ali danas bih se tamo osjećala strankinjom.

Venera

"Tamo?" Pogađate odakle sam?

Jupiter

Gdje se još govori jugoslovenski?

Venera

Ili srpskohrvatski.

Jupiter

Znate na šta mislim. Koliko god da je nema, za mene ona postoji. I volim je gdje god bila.

Venera

Nešto malo sam probao Evropu, ali to nije ni dovoljno daleko, ni sa dovoljno dugim zadržavanjima da bih uzvišenije zavolio svoju otadžbinu. Vama se ne čudim.

Jupiter

AVGUST U CIPELAMA

„Mora da je neudobno u tim cipelama?“

Osjećao sam se kao agent CIA-e koji je pao već na prvom zadatku. To sa mojim čarapama, kako će se ispostaviti, nije bila tajna.

Avgust te godine startovao je sa vrućinama za pamćenje. Koliko god da si u vodi, izađeš suv.

Na putu za Zapad, par sati smo odmarali kod Dace. Bili su tu i njeni roditelji, i sestra, i braća, ali ja sam vidio samo nju.

Da ne objašnjavam sad ko je Daca, u čijem je srodstvu i po kojoj liniji, nemam baš toliko vremena. U stvari, ne znam ni koliko pravimo pauzu, zato neću da mi pažnju odvlače nebitni tračevi. Važno je da sam je na startu detektovao i unio njen tajni kod koji će me u ovoj totalno nepoznatoj kući usmjeravati put nje kao lokator. Šifra: D.A.C.A.

Šorts koji je nosila visoko podignut, njene ionako duge noge, produžavao je još za toliko. Utisak o njoj slagao sam fragmentalno kao mozaik, onako kako sam postizao da je “snimim”.

U dnevnoj sobi je bilo dvanaest osoba koje su mogle da uhvate svaki moj pogled. Ne znam

koliko sam im bio zanimljiv i da li su se bavili mnome, ali ja sam okapao tražeći je u svakom ćošku ne bih li konačno sastavio sve kockice njene figure. Imao sam želju da je vidim cijelu, ali, u tolikoj gužvi i među tolikim kućnim inventarom, to je bilo nemoguće. Prikazivala mi se samo djelimično.

Čas joj pronađem ruku, čas nogu, čas profil, čas anfas. Moja misija je bila utoliko teža jer sam i ja bio zaklonjen. Dobro, to što sam ja bio zaklonjen, moglo je samo da mi koristi. Mogao sam da je upijam i po tri četiri sekunde u paketu bez bojazni da ću biti primijećen.

Prilikom jednog traganja za njom, ne znam kako sam dozvolio da se prikrade i preda mnom pojavi u gro planu. I još direktno da me pita: „Jesi li za sok?“

Ja osamnaest, ona tu negdje, ne znam kako bi drugačije zaključila da nijesam za pivo (tada se sa pivom počinjalo kasnije, bile su to zdrave generacije). Tek što sam se pozamašno napojio vode, prijetila je opasnost da ću pući od te čaše soka, ali sam klimnuo glavom u znak odobravanja. Htio sam da je još jednom vidim u cjelosti i tu, na dohvat ruke.

Dok budem prihvatao čašu, a to traje bar petnaestak sekundui, rafalno ću joj postaviti sto

pitanja i tako je zadržati. Najprije samo koliko da je uz mene, a onda i zbog toga ne bih li iz njenih odgovora saznao šta sam je uopšte pitao.

Ali posluženje nije donijela ona, već njen brat, tako da mi sok više ni na koji način nije bio potreban.

Još se njen brat nije udaljio, a ja sam je letimično tražio po sobi da vidim čega se važnijeg prihvatila, umjesto da bude moja sluškinja.

Pošto letimično ništa nijesam postigao, stao sam da je tražim detaljno, prelazeći pogledom svaki kutak. A onda je slučajno, kroz zavjesu, ugledam napolju; u razdraganom izdanju, baš onakvu kakva je, vjerovatno, i unutra kada nema gostiju.

Sa radija je treštala vijest o nekakvom štrajku u nekom brodogradilištu.

“Poljska! Leh Valensa! Poljska! Leh Valensa!”

Stariji su se dobacivali ovim bezveznim podacima kao lopticom za stoni tenis. U nastojanju da se što bolje razaberu, očigledno im je smetala graja, pa je neko dao sjajan prijedlog. Od mnoštva unakrsnih rečenica gomile samo sam jednu do posljednje riječi jasno razabrao: „Mogu djeca da prošetaju do rijeke.“ Skočila su djeca, a i ja jedanak sa njima, samo da se što prije obretem kod nje.

Bio sam bosonog, a čarape parkirane u cipelama kako se ne bi zaturile na tom dalekom putu. Nijesam ih vadio, samo sam ugurao noge u već prebukirani prostor. Osjećaj je bio grozan, ali ko mari, izdržaću. Najvažnija je Daca.

Oslobođeni matoraca sada možemo i bliže da se upoznamo. Već sam imao tremu od bilo kog njenog pitanja. Ali se čini da sam ostavio galantan utisak, što mi je davalo izvjesno samopouzdanje.

Kad ono, samo što nijesam od stida u zemlju propao kada je izustila: „Mora da je neudobno u tim cipelama?“

Ja bih se sjutra vratila.

Venera

Ipak bi, za svaki slučaj, morali da uzmete povratnu kartu.

Jupiter

Moja nostalgija je mnogo jača.

Venera

Ne vjerujem. Uzmimo samo Vaš pseudonim.

Gdje je neka zavičajna odrednica?

Zašto "Venera"?

Jupiter

RUŽNA RADOSAVA

Kada sam bio sladak kao na profilnoj slici baš sam imao problem da se odbranim od juriša obožavateljki. Umiju te ovčice da nasrću na zgodne mladiće kao tijesna obuća na kurje oko.

Pošto su mi se već dovoljno smučile, riješio sam da imam jednu stalnu kako bih ostalima dao do znanja dokle mogu da idu.

Napravio sam audiciju pod nazivom „Ja sam ružna kao lopov“ i čekao da najobjektivnija što prije zagriže.

Naravno, htio sam da budem u vezi sa nekom bez veze, da, najzad, i takvima neko pruži šansu.

Nijesam se mnogo dvoumio, odmah sam prepoznao onu najružniju. Njene crte lica su bile toliko nepravilne i užasne da sam u jednom trenutku pomislio da je bez šminke. Time je moje zadovoljstvo bilo još veće kad sam ukapirao da može da bude samo ružnija nego što jeste.

Smuvao sam je za par sekundi jer nijesam htio previše da žurim. Inače, ona je učila za elektrotehničara, baš kao i ja, ali smo bili u različitim odjeljenjima.

Kada kažem da je učila za elektrotehničara,

slobodno mogu da naglasim zanimanje u muškom rodu, bez straha da ću narušiti rodnu ravnopravnost, jer je odveć nepravedno koristiti ženski rod prilikom bilo kakvog upućivanja na nju. Bila je besprjekorno ružna.

I da je muško ko zna koliko bi svojim izgledom prosperirala. Djevojke ne opraštaju, tako ni njoj - kao muškarcu - ne bi oprostile to što nema gušće brkove, kraći nos, tuplju bradu, manje vilice... Jedino kod sisa ne bi imale primjedbi. One su bile potpuno muške! Kao i hod, glas, mišićave ruke i dlakave noge. Dakle, nije da ne bi imala i dobrih strana kao muškarac, ali je sveukupno više bila nekako između. Onom ružnijem između!

Kad bi se spajali časovi, spajali bismo se i mi. Ili je neko časove spajao zbog nas. Svejedno, bili smo u prosjeku sjajan par. Ja prelijep, ona pregrozna i eto zlatne sredine.

Lijepa cure su očajavale.

Na ekskurzijama se nijesam odvajao od moje Radosave, čime su ostale bile užasute. Nijesam im davao ni trenutak nade.

Antifašistički front žena se borio za beznačajne stvari u odnosu na žene iz mojeg okruženja. Čitave strategije o mogućem prilasku meni, propadale bi. Baš kao što je toga maja i onom Turčinu Ali Agči propao plan da ubije papu

Jovana Pavla Drugog.

U svemu tome, Radosava uopšte nije znala da je ružna jer je slogan audicije bio anoniman, pa je sva blistala od sreće. Ona nije mogla da vidi sebe već je, gledajući mene tako slađanog, doživljavala svoj lik. Ili je sebe poredila sa onima koje sam s gađenjem odbijao, a bile su lijepe kao slika.

Kad su se sve ostale umorile od uzaludnog jurcanja za mnom, i Radosava je nešto počela da se usteže. Nije se više dala ni preko farmerki, bez obzira što sam pristao da to obavimo bez ćebeta preko glave.

Bilo mi je čudno šta se to zbiva pa sam jednom skupio svu hrabrost i riješio da je pogledam u lice. Na moje veliko zaprepašćenje, bila je ljepša od deset najljepših ljepotica zajedno! Ne znam kako je to uspjela, tek, nije fer da joj više ništa ne značim.

A možda se povukla, žalosna, jer zna koliko su mi lijepe bile mrske. Sad je u njihovoj koži i neutješna.

A ja ni danas ne mogu da nađem tako ružnu kao što je ona nekad bila. I da je odmah prihvatim. Makar za fb prijatelja.

"Venera" je direktan odgovor na Svemirski dnevnik, Vaš blog. A onda i Vaš pseudonim.

Venera

Tako sam se predstavio nakon Vaše prve poruke.

Jupiter

Ali je naziv bloga od ranije. Dugo sam oklijevala da se oglasim pitajući se ko ste.

Venera

Zar nijeste službeno tragali za novim scenarijem?

Jupiter

Koliko bi serija imala epizoda? Trideset?

Venera

Da, ako bismo izbacili neke naslove.

Jupiter

Imate li favorite s kojima biste uslovljavali produkciju?

Venera

Naravno.

Jupiter

JEDAN VOJNIK I JEDNA BARICA

Nijesam znao da su Križevci tako prijatno mjesto dok mi se nije pokvario kasetofon. Mislio sam da je grad izmišljen samo da bi me negdje liferovali poslije obuke, i da je tek naknadno, namjenski sagrađen dok sam putovao do njega našom, tada veoma sporom, željeznicom.

Ne znam kako se dolazi do Križevaca, to je bila vojna tajna koja je za mene i danas aktuelna. Kako bih, inače, objasnio zašto tamo više nikad nijesam kročio, a čuvam jednu uspomenu kao sunce veliku i sjajnu.

Zvala se Barica.

Mali kasetofon grundig nosio sam svuda sa sobom kao Bibliju. Iako je bio strogo zabranjen, a slušanje rok muzike ulazilo u subverzivnu djelatnost, uspio sam da ga prokrijumčarim u kasarnu. Onda se pokvario i tako pokvaren počeo da radi za mene.

Bez muzike nijesam mogao pa sam prvim izlaskom u grad potražio radio i TV servis.

Desilo se nešto čemu sam kasnije bio zahvalan do groba: radnja je bila zatvorena! Trebalo je da sačekam nekih dva sata da se majstor vrati iz

Zagreba.

Kako je servis bio u sklopu majstorove kuće, ugostila me je lično ona – Barica. Gospode, njena pojava me je ošinula kao grom iz vedra neba. “Hvaljen Isus!”, obratila mi se svetica.

Nikad jače nijesam poželio da sam princ na bijelom konju. Barica je bez ostatka bila izgrađena od detalja iz mojih snova. Čak je nadmašila i ono što sam uspio da izmaštam.

Na jesen kreće na fakultet - baš kao i ja - s tom razlikom što je meni vojska uzela jednu godinu, te sam za toliko stariji od nje.

U njenom društvu, majstora bih čekao i dvije godine, a ne ta dva sata koja su mi protutnjala kao dva minuta.

Odlazeći bio sam srećan što ću Baricu vidjeti minimum još jednom, kad budem došao po svoj dragocjeni kasetofon koji je po prvi put bio u drugom planu.

“Biće gotov za desetak dana”, poručio mi je majstor, a ja sam čuo kao da mi kaže da ću za desetak dana ponovo moći da vidim njegovu kćerku. Naravno, ukoliko me štab ne pošalje na Folklandska ostrva kao ispomoć argentinskim, ili čijim već, mehaničarima za izvore u tamošnjem aktuelnom folklandskom ratu.

Dani u vojsci ionako sporo teku, kakva me

tek sad golgota čeka?! Na sreću, imaćemo tri uzbune, nekoliko gađanja, par manevara i jedno pošumljavanje gradskih parkova. Vrijeme će nekako proći.

Nakon što sam preživio prve tri stavke, za vikend je čekalo pošumljavanje. To je bila združena akcija vojske i teritorijalaca. Mi smo kopali, sadili i teglili, a oni su zalijevali.

U moru nepoznatih lica, onako prašnjav, nikakav i umoran, primijetim osmjeh meni upućen.

Barica!

Da popijem čašu vode iz njenih ruku, najmanje je što sam mogao da joj priuštim. Toga dana sam se napojio za desetoricu, ali smo konstruktivno proćaskali i uspjeli da se dogovorimo o našem zajedničkom izlasku.

Htio sam da u paru marševski prešpartamo njen grad, osvojimo ga i utabamo staze koje nam nikakav agresor više ne bi zaposjeo.

A bilo je i više od toga! I nijesam čekao redovni izlazak u grad, već - preko žice. Isto več. Tada je u mene, kao pripadnika oružanih snaga, malo ko mogao da se pouzda. Imao sam preča posla od čuvanja nečijeg mirnog sna.

Ko zna koliko bih po sopstvenom nahođenju odlagao povratak u kasarnu da se neko drugi, u

bijelim oprtačima, nije pobrinuo za to. Kazna je bila da u vojničkom pritvoru na miru razmišljam o njoj. I našem velikom dogovoru kad dođem po svoj kasetofon.

Stigao je i taj dan. Dok sam preuzimao svoju "muzičku kutiju" sa stola za popravljene stvari, nijesam mogao a da ne primijetim Večernji list, crno bijelu fotografiju i crnu hroniku. A onda i crni flor na košulji majstora.

Ništa nijesam pitao. Uzeo sam kasetofon i ćutke se oprostio. Baricin osmijeh iz novina nije mogao da me razveseli. Dapače! Jedna suza je pala tamo gdje smo se prvi put sreli.

Nikad više nijesam bio u tom gradu.

Možete da utičete i na izbor glumaca. Kako bi, na primjer, trebalo da izgledaju junaci "Jednog vojnika"?

Venera

Ne znam. Možda bih se vodio time da fizički podsjećaju na stvarne likove.

Jupiter

Ako nemate njihove fotografije, memorija bi imala dosta posla.

Venera

JAKNA IZ LUVRA

Ondje na brisanom prostoru od univerziteta „Veljko Vlahović“ prema starom studentskom domu „Rifat Burdžović – Tršo“ februar je kao februar u Sibiru. Hladnoća se rutinski u kosti uvlačila. Lagano odjevan treperio sam kao jasikin list na najmanjem povjetarcu. Zubi su mi cvokotali poput učestalih pojedinačnih rafala iz prve borbene linije, zbog čega sam izbjegavao duže rečenice, a i kratke sam budzašto trampio za klimanje i odmahivanje glavom.

Koleginica iz moje grupe, sa popodnevnih vježbi iz mjerenja, nije imala previše sreće što se toga dana uputila sa mnom. Naročito kada je ostala bez svoje dugačke bordo jakne od somota.

Iz štosa sam tražio nešto njeno da me zagrije, a ona nije znala da se odgovori. Ostala je u kariranoj košulji, ni oko da joj se namrdi. “Mora da ispod nje ima furunu”, pomislio sam.

Dah nam se pretvarao u ledene kristale, a ja sam od njih nanizao lančić kojim sam odlikovao svoju dragu koleginicu u znak pažnje i za sjećanje na taj sibirski sumrak kada je dobrovoljno ostala bez jakne... Priča radi priče, mislio sam, samo

da bismo što prije stigli, ali sam, izgleda, bio duhovitiji nego kada treba. To će se tak pokazati. I ne baš sa veselim ishodom.

Kad smo stigli, svako je ušao u svoj paviljon, a ja sam se obavezao da joj čim prije vratim jaknu.

Nije prošlo ni pola sata kada sam, u ritmu Pete Betovenove, pokucao na njena vrata. Bila je sama pa sam jaknu mogao da vraćam čitavu noć.

U trenutku kad termoelektrana Gacko kreće u rad, mi demonstrativno gasimo sva svjetla i ostajemo u mraku.

Uglavnom smo razgovarali o narodnom igranju i pjevanju sa podvikivanjem, kao i o problemima jesenje sjetve. Pronašli smo da je najbolje da se o tome govori poslije zajedničkog tuširanja. Naravno, tuširanje se ispriječilo tek kod petog pokušaja da joj vratim jaknu.

Tako mi je njena jakna postala legitimna propusnica za kod nje, a ona je bila uporna da je zadržim kad mi već lijepo stoji. Iz njene poruke nijesam baš najbolje shvatio koga da zadržim, nju ili jaknu, pa sam zadržao i jednu i drugu.

Inače, toliko je pominjala svoj grad, u bilo kom kontekstu, da sam je lako prozvao Nova.

Nemojte misliti da je nakon tuširanja bilo nešto među nama. Nova je za početak samo htjela da budemo čisti. A onda...

Kad god bi htjela da me vidi, a ja se tome protivio, ona bi poručivala da joj hitno vratim jaknu! To je bila ucjena preko koje nije moglo da se pređe i ja bih se poraženo pojavljivao kod nje.

Nova bi ponovo započinjala svoja predavanja i ni malo ne bi bila nova u pričama o Novom. Po ko zna koji put slušao bih o skalinama, ostrvu Luštici i njenoj vožnji biciklom, uz izgovaranje bezbroj muških i ženskih imena koja mi ništa ne znače. Ali sam jednako čekao da iz njenih usta čujem i svoje ime, i vidim sebe tamo gdje nikad nijesam bio.

Njene priče su bile toliko životne da bi i pokojnici, o kojima govori, stvarno oživljavali i susretali se u ponoć sa njom.

Na odlasku bi mi ogrtala svoju jaknu znajući da će me na taj fazon najlakše opet vidjeti.

Ubrzo ni to nije bio neki garant, naročito poslije nekoliko uzastopnih grešaka na relaciji tuširanje – jesenja sjetva. Ali, ne bih sad o tome. Ljepši dio je kada sam se istrkao od nje.

Nijesam više htio da joj vraćam jaknu, ali ona je nastavila sama da dolazi po nju. Najprije svakodnevno, zatim nedjeljno, mjesečno...

I najednom – nikad više.

Kad bih danas znao njenu adresu, poslao bih joj jaknu poštom. Šta će mi?

A onda sam se odlučio za adresu koju znam

i koju mnogi znaju. Luvr. Eno je tamo. Na počasnom mjestu u muzeju.

Je li definisan obim serije?

Jupiter

Povoljna vijest je da ništa ne izbacujemo.

Venera

I sve može u jedan film.

Jupiter

Serije su popularnije.

Venera

Njima ćete me najteže pridobiti.

Jupiter

Nije Vam smetalo?

Venera

Možda ni film nije dobra ideja.

Jupiter

GAUSOVO PRAVILO

Kasnije je pričala da sam joj namjerno miješao pića kako bih je napio, a onda od nje radio šta hoću. A ja, da me ubiješ, ne sjećam se da je tako bilo.

Istina, posluživao sam taj rejon, ali nijesam, valjda, toliko brljavio. Što bi me zanimala? Frfljala je kao Beti Đorđević u najgorem izdanju i opako ličila na nju.

Ni sam ne znam kako smo ostali sami na bratovom ispraćaju u vojsku. Neko mora da nas je zaboravio u dubokom mraku. Neoprezno smo propustili fajront i ostali na mrtvoj straži. Radi nas, svi su mogli biti mirni, imali smo isključivo međusobne pretenzije.

Obraćajući joj se biranim riječima vjerovatno sam uspio da je očaram; nespretnim korakom je isteturala iz šatora i povratila. Uhvatio sam je za čelo pomažući joj da zauzme položaj iz kojeg se najprijetnije vrši ova potreba. Uz to, bio sam strpljiv da propratim šta je sve bilo na njenom jelovniku... Izbacila je još nekoliko komada šunke i trapista u polusvarenom obliku i tu stavila tačku. Bolje reći tri tačke jer je istu radnju ponavljala iks

puta. Dok god je mogla da se sjeti čega sve ima u stomaku.

Onako neoprana, musava i balava našla je da mi grize uvo, da me liže, ljubi. Nalet je ubio! Osjećao sam se kao pucvalo u masnim automehaničarskim rukama... U spopadanju, koje je uveliko bilo u toku, u usta mi je iznenada zapalo nešto odvratnog ukusa, što je, vjerovatno, trebalo da bude njen jezik.

Zapravo, kao da mi je malo i prijala ta njena neučtivost, a u totalnom mraku sve žene su podjednako lijepe i zgodne.

Za divno čudo poslije svega mi nije bilo muka, već sam je još jače pritegao i nastavio u tom pravcu, da ne kažem šta.

Nekoliko dana kasnije, kad je svanuo dan, posjetila me je na studijama. Vodio sam je na predavanja, a njoj je bilo užasno dosadno.

Ne znam šta joj se nije svidjelo u Gausovom pravilu o obuhvaćenom provodniku, ali znam da je bila i te kako zainteresovana, a još više obdarena za nastup u studentskoj sobi na onom uskom krevetu gdje smo bili kao na tajnom zadatku.

Imali smo svoj cilj, ali zbog usnule družine (sobu sam dijelio sa tri cimera) morali smo što više da prigušimo dahtanje. A, onda, i vrištanje i

krike.

Kao, nijesu nas čuli, 'ajde, molim te. Samo je ona mogla da vjeruje u to. Sjutradan, kada je, iznurena od prethodne noći, pošla na popodnevni počinak, cimeri, svi do jednog, iskoristili su priliku da mi prepričaju šta se dešavalo u našem krevetu. Ali tako slikovito i detaljno da sam komotno mogao da znam šta sljedeći put da ne propustim, na šta da obratim pažnju, kako najbolje da je poduhvatim, gdje su joj najosjetljivije erogene zone, šta voli, šta ne voli, koju da izbjegavam pozu... Naravno, više vide trojica, nego jedan. Kada se probudila, ponovo su zanijemili, pokrili uši i oči i umjesto priče stali disonantno da zvižde.

U zamjenu za koncert na koji sam obećao da je vodim, uz TV smo gledali Pjesmu Evrovizije na kojoj je Danijel pjevao njenu omiljenu Džuli i s tim smiješnim plagijatom osvojio čak četvrto mjesto.

Možda i danas negdje liči na Beti Đorđević i još izražajnije frflja dok priča, ali mi više ne bi smetalo, života mi. Samo da je tu.

Počnimo ljubav ispočetka, od prvog povraćanja tvog...

Čak sam i ovu pjevačicu počeo da slušam. Šta mari.

*Dosta ste rezervisani. Znete li
koliko biste nas oštetili odustajanjem?*

Venera

Toliko da preuzmete nešto komercijalnije.

Jupiter

A mene biste prilično uvrijedili.

Venera

Otkud tolika naklonost?

Jupiter

*Agencija priprema ugovor.
Od Vas očekujemo potpis.*

Venera

*Sto dolara po replici.
Ko da povjeruje u takvo nešto?*

Jupiter

Ovdje je sve moguće.

Venera

*Fabrika snova... Lutao sam malo po Internetu.
Nigdje Vas nema. Ni Vas, ni Vaše Agencije.*

Jupiter

LIKER KRUŠKOVAC

Znam da je imala smeđu kosu na uvojke; često neurednu i zamršenu kao upravo uteklu od vjetra ili nečijih nemarnih prstiju s jasnom namjerom da od nje naprave ršum.

Znam da je hodala uspravno, isturenih grudi. Voljela je, a još više koristila, grudnjake kasnih šezdesetih koji su bili kupastog oblika sa šiljatim vrhovima da se ubodeš. Kalup je baš znao da odabere šta na njoj da stisne. Zbog ta dva prkosna šiljka dugo nijesam znao kakve ima oči. Vjerujem da su i poslije svlačenja njene majice ostajale karakteristično ispupčene na onim mjestima.

Znam da je klackala bosa poslije jedne akcije štiklastih cipela da je nažuljaju. Dok je desnu štiklu nosila u ruci, na lijevu se poštapala izgledajući prelijepo u svom tom invaliditetnom koraku.

I napila se jednom, sjećam se. Bila je teška kao nesreća! Tlo se pod njenim nogama pomjeralo kao paluba preookeanskog broda dok se borila da tresne gdje je najmekše. Ili je samo ona na pravi način osjetila zemljotres koji se paralelno

dešavao čak kod Skoplja.

Uspostavljajući kontakt sa svojim osloncem, u položaju blago povijenom prema zemlji, lako joj je bilo da privuče zemljinu težu i da zaroni u snijeg. I to bez ronilačke opreme i držanja za nos. Čuda su se dešavala preda mnom, a ja sam nejasno gledao kao da se to pred nekim tuđim očima odvija. Kad sam shvatio da smo sami, riješio sam da nešto preduzmem. Za početak, podigao sam je i s naporom potkočio na noge. Pjevala je, a to i nije bio neki hit, tek par nerazgovjetnih riječi koje je ponavljala. Bilo je hladno i tresla se kao tek zaraženi tifusar u bici za ranjenike. Trpala je snijeg u usta, vrištala. Uši mi je probila dok sam se borio da je uparkiram u toplu sobu. Nije bilo jednostavno pa se, ovom prilikom, izvinjavam mečkolovcima koje nijesam shvatao.

Na trenutak osvajam vrata, ali ona je ponovo u snijegu koji bijaše neštedimice napadao kao poručen za mnogo veći grad, a ne ovaj koji smo imali. Ponovo sam skupio svu svoju polupijanu snagu i, poslije desetak minuta bespoštedne borbe, uspjeli smo da se uguramo. Zalupio sam vrata. Na drugom frontu ona je, ugledavši ringišpilskim pogledom krevet, smjesta ga zaposjela. Mislio sam, polomiće se.

Saška je bila je zanosna, teška i pijana. Sve ono što sam volio kod nje, mada je ona bivala sve više nezadovoljna takvim statusom. Imala je mnogo veće ambicije od klinačkog konzumiranja likera. Tako je neko vrijeme, van moje kontrole, prosperirala kao zavidna narkomanka.

Sa odlaskom snijega i ona je otišla. Ne znam da li tamo gdje i Nataša, Igi, Marsela i Vanja, ali mi je mirisalo na tako nešto. Boro im je bio mentor za iglu, inače, kod nas pionir u ovom poslu, ali nikad nije pao. Ne bi me iznenadilo da je sebi, u stvari, sve vrijeme ubrizgavao čistu infuziju. To bi bio jedini razuman odgovor na pitanje zašto je samo on preživio.

Sigurno postoji to mjesto gdje se Saška nalazi. I ona zna gdje je, šta je i s kim je. Ali kao da je isparila te zime, osamdeset i treće. Poznati datum, poznatija imena i pijana slova još se slavno drže na poledini iskrzanog tiketa „Liker kruškovac“.

Šta je stajalo u pretraživaču?

Znate da imamo naziv?

Venera

Kao i Vi ime?

Jupiter

I to ću Vam reći, ali ne još.

Venera

Štitite se od nekoga?

Jupiter

Ništa slično. Moje bubice.

Venera

Ovo bi trebalo da je ozbiljan razgovor.

Jupiter

On to jeste, ali ja sam uzgred i radoznala.

Slobodno budite opuštteni.

Venera

Da rezimiramo, igra sa Agencijom i filmskom

industrijom je završena.

Jupiter

Sada ste uvrijeđeni?

Venera

*Dobro sam se zabavljao. Bez obzira na sve
ludosti Amerike, u ovu sam najmanje povjerovao.*

*Pardon, pominjem neku Ameriku, a, možda, ni sa
njom nemate veze.*

Jupiter

SREĆNO!

Ispred nosa mi maznu ribu taj obični rudar bez šljema i zaštitnog odijela!

A bolje da su te večeri, umjesto nacističkog ratnog zločinca Klause B, nju uhapsili. Ovaj u Boliviji bar nije bio prevarant.

Od čačkalice u sedmom Osnovne, Nina je u osvit punoljetstva izrasla u pravi gurmanski obrok. Primjereno podgojena, sa precizno definisanim bedrima, kukovima, poprsju; oči na mjestu; usne besprjekorno geometrijski simetrične, mesnate; obraza nasmješehenih tačno u granicama od ove do one bore. Čak je i nos imala fenomenalan, bez anomalija. Tu, reklo bi se, kijavica nikad nije kročila - nikakvih ostataka crvenila od šmrcaja.

Ništa na njoj nije naknadno postavljano, takva se rodila. Zapravo rodila se štakljasta, mršava i neugledna, ali se vremenom toliko pokajala na taj svoj izgled da rezultati nijesu izostali. Tada nije postojala plastična hirurgija, da se razumijemo, inače ne bi bilo mjesta ovolikom iščuđavanju.

Ne bi se reklo ni da se hranom dovela u red. Doduše, imala je stariju sestru sa kojom je iz istog

kazana jela i koja je kao i ona bila prelijepa, ali su ih zato druge dvije njihove sestre uzalud pratile u zalogaj. Ništa od njih nije ispalo, tuga jedna. Noću nijesu izlazile da ne bi bilo prestravljenih.

Dakle, ne mogu se zakleti koji je uzrok njenog frapantnog proljepšavanja, ali izvjesno je da je iz nje nešto nabubrilo i to tačno gdje treba i koliko treba.

Svima je curila voda na usta kada bi je vidjeli. I svi su se u čudu pitali koja kvalifikacija može ovo da svuče bar do pola.

Žare, koji je imao tu čast da ustupi jastuk nedostižnoj Lili, bio je najhrabriji među nama. Zbog Nine je stotinu puta skočio u koprive, ali stvarno. Ništa time nije postigao, osim što su mu, nekim čudom, u tom kontekstu nestale mnogobrojne bradavice koje je imao po rukama.

Bilo je neminovno da mi njen dečko postane najbolji drug kako bih se na velika vrata uvukao u njene redove. Tu, na mjestu prve rezerve, gdje voda najobilatije hrani zazubice, već sam jednom nogom bio njen. A poznavajući baju s kojim se spetljala, znao sam da neću dugo ostati na klupi.

Baja je svakodnevno uvećavao svoj akvarijum i samo je bilo pitanje dana kada će i Ninu tamo da praćakne.

Nju je neoprostivo dugo držao na suvom i

taman kad sam pomislio da je na zalasku karijere i da će s „mojom“ Ninom do penzije, nešto se u njemu prelomilo i – pljus! Akvarijum je bio bogatiji za još jedan zaborav grijeha.

Trljao sam dlanove spravljajući vršku za Ninu koja me je tih dana, neočekivano, silno simpatisala i otvoreno pokazivala želju da mi se preda sva. Samo je trebalo da je namamim na jedan ples i – gotovo.

Disk džokej mi je bio najbolji ortak i sa zadovoljstvom je zavrteo njenu pjesmu. S prvim tonovima vratio sam se po Ninu da, konačno, ozvaničimo početak naše veze.

Ali ona je na drugom leglu već davala doprinos nekoj tuđoj ljubavi. Tip je jamski kopač, koga je ona iz sažaljenja pokupila sa redovnog štrajka glađu.

A ja je pitam za muzičku želju! I šta sad? Nikako da mi nađe normalnog za druženje. Da bih bio prijatelj s ovim, moram zaći u središte zemlje i tražiti rudu.

Srećno!

*Tu sam da Vam sve kažem.
I neću Vas pustiti prije.*

Venera

Zašto biste se povjeravali nekom strancu?

Jupiter

Nijeste stranac.

Venera

Na blogu ste pronašli moje podatke. Šta Vam je još pomoglo da donesete takvu procjenu?

Jupiter

Da nijeste stranac?

Venera

Da.

Jupiter

Možda više od svega – jedna Vaša priča.

Venera

Priča? Neka određena?

Jupiter

Kada sam je pročitala, dugo nijesam mogla da se otrgnem mislima.

Venera

Asocirala Vas je na nešto konkretno?

Jupiter

BAR TOLIKO JE NEMARNA

Ne znam kako smo se upoznali. Ako se do kraja romana sjetim, dobićete odgovor.

A onda smo se slučajno sreli u blizini današnje poljoprivredne apoteke. Koračala je iz pravca Gimnazije, ali ne i otuda. Uskoro sam, iz prve ruke, saznao i tačno odakle se otpremila. Iako je bila kao slika bez riječi.

Ja sam išao u pravcu Gimnazije, ali ne i tamo. Gimnaziju sam davno završio i sumnjam da sam išta više imao s njom. Ali, manimo se tog strašila. Bilo jednom - ne ponovilo se. Dođavola i družine i da dijelimo užine!

I, kao što priliči njenoj slici: viorila se poznata frizura; u ritmu koraka drmusale se grudi, tako magično da ostatak tijela nijesam ni zapažao, kao da se tu sve na njoj završavalo.

Ono što je posebno htjela da istakne, popričekalo je da dođe na red. Kad sam pogledom izvršio sva geodetska istraživanja njene spoljašnjosti, umilostio sam se da pronađem i tu tačku koja je bila izrazito vidljiva i koja je trebalo da bude jedina na današnjem dnevnom redu. Baš sam pokvaren što je toliko

čekala da primijetim maramicu kojom je pritiskala usta, čime se u to vrijeme davalo do znanja da je neko izvadio zub, ili, makar, da ga boli.

Kad mi se već dovoljno približila, procijedila je škrti osmjeh i nešto promrmljala ne mijenjajući ništa iz gornjeg opisa, samo što su grudi osjetno prikočile.

Uzeo sam dah i napravio novi red. Tu sam maestralno zaključio da je izvadila najmanje dvije vilice, vidjevši lokvu krvi koju je ispljunula kako bi se pohvalila koliko je hrabra. Jadnica nije bila svjesna koliko joj je porastom hrabrosti pala koncentracija. Nikada mi do tada nije dozvolila ni da je dodirnem, a kamoli zagrlim i pođem u njenom pravcu. Ne skidajući bijelu maramicu sa usta, sada se potpuno bezbojno predala.

Procijenio sam da će toga dana sa njom sve ići kao jedan – dva. Vidjećemo.

Živjela je preko Jasikovca (mnogo prije nego što je ugrijalo s Jasikovca sunce), na tri kilometra od grada i ja sam se bez pitanja i potrebe uputio u tom pravcu, baš kao da sam u njenom najužem komšiluku (gdje nikog ne znam) imao neki neodložan posao.

Ko zna šta sam joj sve govorio da bih je zbunio kako ne bi pitala kud sam pošao i šta radi moja

ruka oko njenog vrata. A ja sam neizostavno razmjeravao rastojanje odatle do prvog jasikovačkog šiblja i pratio intenzitet smanjivanja tog rastojanja sve strahujući da nešto prerano ne pita, jer sam tek u toj šumici htio da joj dam sve odgovore. Ovdje na čistini, u svoju odbranu, ne bih znao ni da beknem.

A ko zna, možda je dosta toga i pitala, ali srećom nijesam poznao jezik mrmljanja i to mi je i te kako koristilo.

U svim tim svojim prljavim mislima pravio sam se da me jako zanima boli li je rana od zuba, mada me je količina krvarenja, zaista, zanimala. Jer, za ono što sam naumio, to će mi, vjerovatno, smetati. Nijesam trebao njenu transfuziju!

U njenom mumljanju i mojem trabunjanju o svemu i svačemu, najzad smo zašli u jasikovačku šumicu kuda jednim dijelom vodi regularni put do njene famozne kuće.

Odmah sam je zaveo u gušći šumarak, koji nije baš uzgred, i tu je oborio s nogu. Onako, fizički, jer je za intelektualni vid obaranja bila suviše teška, do zla boga. Iako nijesam očekivao da se neće braniti, nijesam imao vremena da razmišljam o tome. Htio sam da što prije inaugurišem južni krak kanala Dunav – Crno more, ali na naš način.

Imao sam samo toliko strpljenja da sačekam da ispljune još jednu količinu krvarenja, a onda smo na zub sasvim zaboravili.

Sada se ne sjećam da li smo se skidali, ali smo stvar obavili do kraja. Ili smo samo mislili da je to bilo sve.

Danas mi se čini da smo neke stvari propustili. Ali sutra da je sretnem, tačno znam koji joj zub fali. Ne vjerujem da joj je na tom mjestu nikao drugi, a još pouzdanije znam da nije ugradila vještački. Bar toliko je bila nemarna.

Priča istinski vjerno slika prizore da sam se u jednom trenutku silno uplašila.

Venera

Prisjećam se gdje sam bio takav.

Jupiter

Nećete otkriti na taj način.

Venera

Bilo je i davljenja, i lude vožnje...

Jupiter

Ovdje nije.

Venera

MILA, DOĐI DA TE UDAVIM

Kada sam prvi put pokušao da je udavim, sa zadovoljstvom je pala u nesvijest.

Slučajni turista, inače medicinski tehničar sa iskustvom, znao je da u tim prilikama dobro dođe vještačko disanje i odmah se ponudio.

Dok su vršili primopredaju kisjeonika, sa strane sam ih trodimenzionalno gledao i pogađao ko će sa te gomile ostati bez moći života.

Medicinar ju je neštedimice punio svojim ugljen-dioksidom i, protivno svim hemijskim osobinama ovoga gasa, ona je počela da mrda. Ili su nam hemiju i biologiju predavali ljuti jednopartijski protivnici pa smo po jednima naučili da je ugljen-dioksid zagušljiv, a po drugima da je melem za udisanje, ili je ona prosto riješila da se ne razumije u to, ni danas mi nije jasno. Uglavnom, ovdje na terenu, i surovo praktično, svi su se osvijestili.

A onda, kada se turista, sada već priznati medicinski tehničar, dovoljno udaljio da ne čuje ni najjači krik, krenuo sam sa varijantom B.

Poslije sedam neuspjelih pokušaja da je se riješim, posumnjao sam da možda, kao i svaka

druga mačka, ima devet života. Zato sam preskočio osmi i kidisao na njen posljednji život.

Uspješno smo se davili u nezaboravnoj sceni mučenja iz koje sam izašao kao jedini preživjeli.

Ali ona je sutradan još uspješnije nestala sa lica nesreće.

Sad se nadam, odnekud će mi prići, željna da pokušamo još jednom. Valjda je neće uzrujati najnovija vijest iz jednog kalifornijskog Mek Donaldsa gdje je čovjek uspješno likvidirao 21 osobu.

Ali mi se volimo na svoj način. Ne koristimo vatreno oružje.

Šta Vas je, onda, tako izbezumilo?

Priče su, uglavnom, bezazlene.

Jupiter

Kao da sam se vidjela u ogledalu.

Venera

Hoćete reći, kao da ste prepoznali sebe?

Jupiter

MOJA PRVA NIMFOMANKA

U cilju priprema za njen doček, uspio sam i roditelje da kaširam napolje. Sad je tu bilo sve za jedno osnovno zavođenje: video rikorder, krevet, prigušeno svjetlo.

Tokom prijepodneva je na preporuku svoje sestre dolazila k meni u klub Demone eye da joj upotpunim muzičku kolekciju na kaseti. Ali nigdje kasete! Onda je istog dana još dvaput zaboravljala da je donese. Vidim koliko je sati i lako je pridobijem za pravljenje nekoliko fotografija. One su išle od onih pobožnih sa skrštenim rukama do zabranjenih za publiku ispod 8 godina - jedan zagrljaj i jedan poljubac! Glavno je, ipak, trebalo ostaviti za neko intimnije i manje frekventno mjesto. Tako smo se upoznali i uzgred dogovorili da se vidimo uveče. Jer, osim muzičke, zanimala ju je i moja filmska kolekcija za koju je, takođe, čula od svoje sestre. A sve što čuje, voli da provjeri.

Malo je kasnila, ali šta mari kad se već pojavila. Kosa joj pala na oči, zadihana, osmjeh koji otkriva sve zube, a naročito zgodno napuklu jedinicu gore desno.

Rukovali smo se, a njena ruka laka kao parče praznine. Samo da takva nije i tamo gdje treba da je ima. Povučem je preko praga, pogledam lijevo, desno – nema nikog – zalupim vrata i zamandalim ih ujedno. Gasim vanjsko svijetlo. Brišem tragove da kuća postoji.

Igraju joj oči, gleda me kao preplašena umiljata zvijer. Film će gledati iz ležećeg stava. Meni ostaje neudobna varijanta – fotelja.

Puštam video rikorder, počinje film. Nemam pojma šta gledamo jer sam sve vrijeme imao na umu kako da se bacim na nju.

Tada sam još uvijek mislio da je poštena djevojka, uobičajeno teška za muvanje, pa sam bio prilično oprezan. I postupan.

Ona nije imala tih problema i već poslije deset minuta me je začuđeno pitala zar ćemo da gledamo film?

Nego šta ćemo ako sam je zbog toga pozvao!

Mislila je da je poziv na film bio moj izgovor da je privedem, a ja nijesam mislio, ja sam tačno znao da to jeste bio izgovor. Naravno, iskoristio sam njeno pitanje da odmah pređem na stvar. Najprije sam legao pored nje, a onda i na nju kad sam vidio da se ne usteže. Kao da je još od kuće bila naoružana sve da mi da. I samo je čekala da vidi koliko sam drzak u okolišenju, jer u tim

stvarima ne bješe mnogo strpljiva.

U prolazu niz zakopčano tijelo, slučajno domašim njena stisnuta koljena, a ona se kao na senzor razdvoje. Ali dalje nijesam išao jer je već ovdje zakolutala svojim sablasnim očima i počela upadljivo da se oblizuje sve uzdišući i dahćući kao da je tu imalo više posla za kakvog istjerivača đavola, nego za mene, tek običnog ljubavnika opšte prakse.

Nijesam smio ni da pomislim šta bi se u nastavku desilo da neko, da mu bog pomogne, nije pozvonio. Imao sam sjajan izgovor da siđem s nje i izgubim se bar na tren.

Tamo su baš nju tražili i ja sam iz cuga priznao gdje je. Njena starija sestra i mlađi brat su odmah povjerovali da im je sestra platila „onom stvari“ i ne čekajući da im kažem istinu.

Ona se dovukla do vrata, a oni su je odvukli dalje.

Samo meni nije uspjelo da je odradim. I onima koji to nijesu htjeli, naravno. Mirno je mogla da se izučava kao školski primjer nimfomanke. I ne samo u teorijske svrhe.

Pustio sam film od početka. "Amadeus". Kandidat za Oskara te godine. Zamalo da ga ne pogledam.

Đavo nek je nosi!

Priča je o meni, to da, ali sam se uplašila da bih ponovo morala sve da preživim.

Venera

Priznajem da ste me ostavili bez daha. Više nego brifingom o filmskim snovima.

Jupiter

Isto sam doživjela čitajući Vaše redove. Bila sam potpuno uzdrmana. I oduševljena.

Venera

Ko je tajanstvena osoba koju tako dobro znam?

Jupiter

Spremni ste na iznenađenje?

Venera

Već mi pred očima igra svaki lik iz priča.

Jupiter

Zavrtite rulet i recite „stop“. Ja ću se predstaviti.

Venera

To bi bilo u redu.

Jupiter

DVA SLIKARA

Uopšte nijesam imao predstavu kako će sve da se završi, ali kad sam već riješio da prodam slike, htio sam, uzgred, da pozovem sebe i na svoju prvu i posljednju izložbu.

A imalo je šta da se vidi. Slike su mi bile vrhunske, kako skromno kažu oni najstrožiji kritičari. S obzirom na to da su bili u pravu, izabrao sam najbolju destinaciju. Spakovao sam svoje slike i – pravac Sveti Stefan...

Stigao sam dosta rano, dok osoblje poznate galerije još nije uspjelo da bude nadržano zbog vrućine i svega ostalog.

Nijesam znao da postoji galerija na Svetom Stefanu, ali sam je iz prve pronašao.

Kola sam ostavio tamo, s druge strane mosta, a ja sam ušetao na sveto poluostrvo s rukama u džepovima. Da sam imao bradu i brkove, kačket ili bar lulu duvana, nego ništa. Grlom u jagode. Ali, dobro, znam da mi je pokriće u gepeku. Nijesam se dao upecati kao Fikret Abdić sa tada aktuelnim mjenicama bez pokrića.

Pošto sam dobio vizu za razgovor sa upravnikom galerije, nijesam gubio vrijeme:

„Kad mogu da postavim slike?“

„O, kakva čast“, začuo sam ženski vokal i shvatio da je upravnik, zapravo, upravnica.

Odmah se primijetilo da sam joj simpatičan.

Gledala je slike jedne poznate balkanske umjetnice na kojima se baškario ekstremni muški ekstremitet i bila je uvjerena da je ova koristila model upravo svog kolege, zaista misleći da sam tip iz Mačve. Tih nekoliko primisli bilo je dovoljno da već počne da mi čini ustupke i da bude srdačna...

„Došli ste ranije nego što smo vas očekivali. Kako ste putovali? Kako je u Mačvi?“

Priznaću, bilo mi je drago što su me očekivali, ali o kakvoj Mačvi ova trabunja nije mi bilo jasno.

„Galerija je već spremna za vaše postavke i ne morate čekati preksjutra, kako je dogovoreno.“

To je, dakle. Došao sam u pravom trenutku da zauzmem nečije mjesto. Niko mi nije tražio ličnu kartu i ja sam lako prihvatio da sam gospodin Ilić od Mačve. Dobro je da su ovdje čuli za njega, ali ga nijesu i vidjeli. Možda ih, bogtezna, nije ni zanimao. A biće najtačnije da je upravnica u totalnoj konfuziji i da su joj samo te bezobrazne dimenzije zapale za oko, ne znajući kako da ih materijalizuje i doživi.

Već isto veče moje slike su visile po zidovima

renomirane galerije, a izložbu je otvorio gradonačelnik ovog poluostrva na Jadranu.

Iz razumljivih razloga izbjegavao sam televiziju i novinare, a sutradan sam neizostavno pozvao dotičnog od Mačve, predstavio se kao upravnica, i saopštio mu da zbog krečenja galerija neće raditi narednih petnaest dana. Koji će mi. Samo da mi smeta.

Još u toku noći sam (ugrabivši da se istrgnem od raspasane, sredovječne upravnice) na svaku sliku dočrtao pokoju drvenu kladu i za par dana uspio sve da ih rasprodam. I to po ekstra cijeni!

Kad sam se trećeg jutra probudio, zinuo sam od čuda. To što sam vidio u ogledalu nijesam bio ja, već Ilić od Mačve lično...

Dao sam gas i na vrijeme stigao na Sveti Stefan. Baveći se trgovinom umjetnina, te godine sam na moru zaradio lijep džeparac.

Još čekam svoju prvu samostalnu izložbu.

Dodali ste klade, ali ste uklonili mnoge grudi. U prvoj verziji su virile iza svakog naslova.

Venera

Dobro zapažanje. Htio sam da se provlače kroz sve priče kao moj osobni mekgafin. Odustao sam a da ne znam koliko sam ispravno postupio.

Jupiter

Rulet se i dalje okreće!

Venera

STOP!

Jupiter

Dunja.

Venera

Dunja?

Jupiter

Možete li da pretpostavite ko je?

Venera

Ime mi ništa ne govori.

Jeste li sigurni da sam o vama pisao?

Jupiter

U to nema sumnje. Uvjerićete se.

Venera

PSIHO 007

Kad sam saznao da je Markov nadimak Manijak, već je bilo kasno. Uostalom, mislio sam da je taj nadimak zauzet i da je samo Ljiljka mogla da ga nosi.

Višednevna vojna vježba, na kojoj sam se nalazio, iziskivala je malo truda u poređenju sa obukom koju sam sa njom prolazio i od onog šta je ona od mene zahtijevala.

Bog sveti zna kako je obaviještena da sam u kasarni Masline, tek, i prije nego što sam navukao uniformu mehaničara za izvore, pojavila se ona da mi pokaže koliko me voli. A lakše bih podnio da sam stoput, i to sam, nosio sve te akumulatore od tenkova i amfibija na punjenje i nazad.

Od nje ni redovni sastav Jugoslovenske Narodne Armije ne bi mogao da me odbrani, a ne rezervni u kojem sam sjedio na klupi kao prva zamjena u slučaju nekog eventualnog rata. U desetini skupljenoj s konca i konopca.

Morao sam sam da izađem pred nju!

U traženju načina kako da je se riješim, palo mi je na pamet nešto što neće moći da odbije. Imala je preslatku drugaricu, jednu od onih za

koje se obično pitamo da li postoji bilo šta da im u životu fali. Tina je bila za nijansu čarobnija od takvih. Otvara se pitanje da li sam sve vrijeme bio s Ljiljkom da bih joj velikodušno omogućio da me voli, ili samo zato da bih mogao hraniti oči Tinom. E, sad sam na prečac tražio od Ljiljke da me upozna sa svojom drugaricom ako želi da nastavimo dalje.

Pet godina je prošlo otkako se ugasila naša ljubav, a plamen s njene strane je buktao istim žarom. Nije ni čudo što je u danima njene posjete u garnizonu tutnjala opšta uzbuna jer bi prijetila opasnost da se njen plamen prenese na okolnu šumicu koja uspješno kamuflira kasarnu od njene izgradnje.

Ali ona je bila opčinjena mnome i bez razmišljanja je pristala da me upozna sa Tinom.

Već sutradan smo šetali utroje kada je kolima naišao Tinin prijatelj i ponudio se da nas provozu.

Taj tip je izgledao kao neko ko je u pravom trenutku pušten na uslovnu slobodu. Jer, da je tuda projurio minut prije, ostao bi bez prilike da bude iskušen. Ovako je mogao da zna na čemu je i da je za njega kaznena ustanova više nego idealno stanište. Možda je samo kakva psihijatrija mogla da joj parira.

I, mada nam je svima više prijala šetnja, kao

posjednuti ušli smo u njegov bijesni auto da nas provoza. A to nije bila vožnja nego vratolomija na kojoj bi nam pozavidjeli i najstrašniji specijalni efekti jednog Džemsa Bonda.

Ne znam da li smo tada ostali živi, ali je uspio da nas isprepada, što mu je i bio cilj. Uzalud je, paralelno, na jednom drugom mjestu, jedan tadašnji državnik poručivao „Niko ne sme da vas bije!“ Nalazili smo se suviše daleko da bi bili sigurni... Ako imate jednog stvarnog Manijaka kome je Tina djevojka, uz to je zaljubljen u Ljiljku, a još više u ludu vižnju, onda ste idealan fitilj za eksploziju.

Začarani četvorougao u kojem smo se našli napravio je da svi budemo u većoj, ili još većoj mjeri nezdravi. Manijak je bio klinički slab na Ljiljku, Ljiljka na mene, ja na Tinu, a Tina na Manijaka. Uvalili smo se u klasični marksistički antidiring s tom razlikom što su kod nas i korak naprijed i dva koraka nazad bili višestruko naopaki.

Čudio sam se Manijaku šta je to našao na Ljiljki od koje nijesam mogao da se otkačim. Sve više je padao u očaj dok se i sasvim nije pretvorio u skitnicu bez predumišljaja. Bio sam mu kao psihijatar kod kojeg je dolazio na seanse po raznim kafanama jer nijesam imao sredstava da iznajmim neki pristojniji ofis.

Doduše, često se nije znalo ko koga liječi, pa je alkohol preuzimao tu nezahvalnu ulogu.

Poslije mjesec dana vojne vježbe razdužili smo uniforme i pošli svako na svoju stranu. Mene su, međutim, tek čekali pravi manevri.

U završnim operacijama sam izgubio Tinu, Manijak se zadovoljio tragičnim slijetanjem u Moraču, a od Ljiljke sam dezertirao.

Otišao sam tako daleko od nje zametnuvši svaki trag da više ni sam ne znam gdje se nalazim. A još manje znam šta se sa njom zbilom.

I danas, za svaki slučaj, zaključam kupatilo kada sam u kadi. Čisto psihe radi. Hičkoka bih se manje uplašio.

Jedna od mnogih ima želju da je se sjetim...

Jupiter

Da.

Venera

*Kada biste rekli, bar,
iz kojeg smo perioda?*

Jupiter

Koju biste najradije sreli? Možemo i tako.

Venera

SATIRIČARI I SATIRI

Između njenih luckastih ideja osjećao sam se razapet kao Hrist. Dozvolio sam joj da mi u istom danu priredi čak dva posljednja iskušenja.

U prvi mah nijesam shvatio da je to bio njen poziv na večeru sa ubistvom. Djelovalo mi je malčice prijateljskije.

Ta vragolasta gospođica Kobra uopšte nije imala problema sa tipovima kao što sam ja. Iako sam bio nešto iskusniji aforističar od nje, lako me je zavela.

Ne sjećam se šta smo imali za večeru, ali vino nikako ne mogu da zaboravim. Ne zbog neke važne berbe – jaka stvar – već zbog količine koju je trebalo sasuti u stomak. Ona vjerovatno nije znala da moja pića završavaju na sasvim drugo mjesto, negdje tu odmah na periferiji nervnog sistema, i da me jedna čaša lakše obori s nogu nego ona sa svih svojih metar i sedamdeset sedam.

Dobro je da se nijesmo bavili kategorijama mase, inače bi odmah predložila rvanje. Imao bih vremena da zasučem rukave, ali ne da to iskoristim u borbi, već da bih se lakše podigao

nokautiran u prvoj sekundi.

Takmičenje ko će više da popije vina trajalo je kraće od svakog očekivanja, a kao rezultat moj pogled se izdiferencirao na dvije zabrinjavajuće putanje. O neposlušnim nogama, i rukama van upotrebe, i da ne govorim. Pored svega, i ubjedljive pobjede, ona je pogledom precizno strijeljala, a riječima tečno govorila.

I šta reći o toj berbi? Nema tu vina koje nije kadar jezik u sto čvorova vezati. A pili smo iz iste flaše: ja čašu, ona tri... Što znači da je naše vino tek u prosjeku bilo dobro.

Gospođica Kobra je uživala u mom društvu, pratile su nas violine i tambure, a ja sam mudro odustao da je pozovem na ples. Njoj, nažalost, to nije promaklo. Nešto smo radili, ali ne vjerujem da bi se to moglo nazvati plesom. Čak ni muzika nije mogla da nas prati; naš korak je i za nas bio neuhvativ.

Vraćajući se nakresani u kasne sate, umjesto „Nas dva brata...“, pjevali smo nešto ne mnogo veselije: „Jugoslovenska je tuga pregolema, puče država, a rezerve nema.“ (To je, u stvari, bilo pretpremijerno izvođanje njenog aforizma koji će sjutra dan ići u TUP-TUP-u).

Kada sam koliko-toliko došao k svijesti, primijetio sam, za đavola, da kroz njenu Palanku

protiče Sava. Znao sam da će me poznavanje geografije kad-tad skupo koštati. Čim sam izustio Savu, bubnula je: „Hajde da se kupamo!“ Moje drugo posljednje iskušenje te večeri.

Pazite, nije bilo sunce, more, ljeto, već Palanka, ponoć i novembar. Kad poavetamo, sve je idealno. Naša zemlja je tada bila u razvoju, tek je imala gomilu idiota, a kao da je sve počelo sa nama dvoma.

Po njenoj želji, skidali smo se po sistemu komad garderobe ja, komad ona. Ako foru nije maznula od Beni Hila, ne znam od koga je. A i blesavili smo se na sličan način.

Kad smo izašli iz ledene vode, ne samo da na sebi ničeg nijesam imao, već ni na obali.

Sava mi je odnijela garderobu, pa sam bio prinuđen da pozovem Toma Gotovca, plastičnog Isusa, da me kroz grad dublira nagog. Nažalost, film je zabranjen i stavljen u bunker prije nego što je otišao u bioskope, pa su, ipak, svi vidjeli - mene. Kada je dvije godine kasnije film rehabilitovan, ispalo je da je Tomo moja loša kopija.

Gospođica Kobra mi se, možda, ne bi branila, ali ništa nijesam ni pokušavao. Iz kolegijalnih razloga.

Možda nije bila djevojka od milion dolara, ali

je dosta podsjećala na djevojku sa maramom na novčanici od milion dinara koja se tih dana pojavila u opticaju.

Još dugo mi je pisala da se ne nađe junaka koji bi je dobro prodrmao. Ne bijaše nit' ljubljena, niti milovana, ni karana, niti sjetovana. Pa mi na um dođe njen aforizam iz osamdesetdevete: „Proleter i proleterke, ujedinite se. Natalitet nam opasno opada.“

Eh, da mi je sada mladoj potrgati.

Ko zna da li bi bilo izvodljivo.

Jupiter

Uzmimo idealne uslove. Da sve samo na Vas čekaju. Sa kojom biste najradije proćaskali uz neko piće, možda, večeru?

Venera

Zbunjujete me. Još smo na „Vi“.

Jupiter

Zamislite koliko je meni glupo jer Vas znam od prvog komentara.

Venera

GALAKSIJA „ŠIROKO MORE“

Ona me voli na svoj način, što bi rekla Gabi. Pored mene voljela je i određeni konfor koji je stalno furala sa sobom. Mogla je da dođe na deset drugih načina, ali ona je izabrala brod.

Brod je bio prostran, baš po njenoj mjeri. Posjedovao je sobe za spavanje, kupatilo, biblioteku, bazen, restoran, hotel.

Brod je bio kao grad, ali veći grad jer tu bijaše smješteno na desetine stambenih zgrada, više bulevara, nekoliko parkova, biciklističke staze i putokazi za planinarenje sa kotama do šest hiljada metara visine. Doduše, ovo ju je malo uznemirilo - Himalaji su viši, a njen brod ih ne posjeduje.

Dok je šetala brodskim kvartovima da izgubi vrijeme, naišla je na željezničku stanicu. Znala je da brod nije brod bez lokalne podzemne željeznice (to je manje zanimljivo), ali ovo je bila međugradska željeznica.

Kada je prišla šalteru ispostavilo se da vozovi saobraćaju i na međunarodnim linijama, jer brod bijaše taman toliki, ako ne i veći.

Saznavši da bi na ovaj način skratila vožnju bar

nekoliko mjeseci, odmah je uzela kartu. Iskoristila je tu mogućnost da isproba vožnju vozom na brodu. Naravno, voz je huktao u istom pravcu kao i brod pa je logično da se ukupna brzina putovanja samo uvećala.

Bila je srećna što će do mene stići brže nego što je očekivala. Do vagon restorana uzela je međuvagonski taksi, a onda joj je palo na pamet da bi tako mogla i do lokomotive koja je bila prilično udaljena od njenog vagona. Što bude bliže lokomotivi, brže će i stići, logično je zaključila. Lokomotiva je već bila nekoliko država ispred, a možda i koji kontinent.

Tako je i bilo, uzela je kušet taksi i sada je brzinu putovanja značajno dinamizirala.

Bila je pohotna kao nezapamćena bujica u svojoj punoj snazi. Da mi priredi najmanji znak pažnje, u stanju je da uzburka i davno iščezle civilizacije! Krivi toranj u Pizi je prvi put posle 800 godina svog postojanja zatvoren za turiste, navodno, radi restauracije. A, u stvari, čekali su da ovu prođu sva ludila za mnom i, eventualno, želja da, za moju ljubav, toranj potpuno ispravi.

Nije beznačajno ni to što je na nogama imala čizme od sedam milja. Onda su i sva prevozna sredstva morala biti usklađena i podešena za toliki korak. Taksi nije bio taksi, već supertaksi

zapremine cirka 500 hektolitara, voz srazmjerno veći, brod još srazmjerniji, tako da je sa svih strana štrčao u odnosu na Zemlju, i tome slično...

Taksi je jurio kroz hodnike voza prema lokomotivi, voz je tutnjao palubom, a brod je i sam grabio svojim čvorovima i miljama.

Sve se to odvijalo u svemirskom balonu od nekih šest trilijardi bruto registarskih tona, i nevjerovatnom brzinom od oko trideset kilometara u sekundi. I pored svega, put joj se nekako odužio.

Kad je stigla, shvatila je da do mene ne vodi ni jedan prevoz. Ja sam tih dana, njenom krivicom, živio negdje drugo i na ko zna kojem po redu kamenu od Sunca.

Nije praktično, a još manje uobičajeno da su dvoje koji se vole na različitim planetama. I kojom god brzinom da putuje, odavde gledano, njen balon zvani Zemlja gega se daleko sporije nego što može i zamisliti.

U odnosu na nju, čak i ono što savršeno stoji, vragolasto migolji. A mi smo udaljeni čak na nekoliko megaparseka.

Otkud joj ideja da imamo nešto zajedničko?

Ko bi vjerovao da smo nekad bili prisniji?

Jupiter

Mogli biste već da pogađate ko je.

Venera

*I nestrpljiv sam,
i igra mi se igra detekcije.*

Jupiter

Znala sam da će tako da bude.

Venera

*Pokušao bih metodom eliminacije... Stana,
Ranka i Branka su epizodne uloge, toliko male
da se ne bi pronašle. Nadežda tu i tamo napiše
pismo, sa Lilikom sam na telefonskoj vezi, sinjorina
Ascarinni ne vjerujem da je progovorila, Dacu za
mene baš zabolje, Radosava me i dalje proganja,
Barica je stradala u saobraćajnoj nesreći, Nova je
odavno već stara, ali mi redovno šalje čestitke za
Novu godinu... I tako redom.*

Jupiter

Nastavite, nastavite...

Venera

BIJELI ŠEŠIR

A posebno me je nervirao njen šešir. Garantujem da ga nije skidala ni dok spava. Živjela je na trećem spratu pa iz objektivnih razloga nijesam mogao u prolazu da zavirim i uopšte se ne začudim koliko sam u pravu.

Jastuk joj ne treba. Uvijek ga je imala na glavi. Možda je spavala i dok je bila budna, dok smo šetali. Zato je, s vremena na vrijeme, znala da izusti: „Pričaj nešto“. Kao da se budi. A ja priču od početka. Mislite da je prokužila? Ma, kakvi.

Njoj je samo šešir bio važan. Čak je i glavu držala ukočenu ne bi li mu napravila što bolji ugođaj, da ga ne trucka i ljuljka u slučaju da ima morsku bolest.

Sigurno mislite, šešir pa šta? Vjerujte da biste mi odmah izjavili saučešće da znate kakvu sam nesreću imao pored sebe, a šešir je samo pojačavao tragediju u kojoj sam se nalazio.

Spoj nje i njenog šešira bio je ultra idealan. Ona tako sićušna, spremna za tren da se zaturi, a njen šešir tako ogroman da sam često imao osjećaj da je samo njega poslala na naš sastanak.

Šešir je bio njen ručni rad, ispletan u crnoj boji

i od toliko vunice koliko se, vjerovatno, proizvede u jednoj smjeni nekog hiperproduktivnog vunarskog kombinata.

Ko zna koliko joj je trebalo vremena da isplete to čudo koje je samo njoj davalo za pravo da ga zove šeširom.

Kao da je ispleten da pod sobom okupi cijelu jugoslovensku vaterpolo reprezentaciju, čiji se dolazak, sa zlatnom medaljom iz Australije, očekivao svakog časa.

Zbog veličine njenog šešira bili smo uskraćeni da boravimo unutra, samo su nas privlačile šetnje ili, u krajnjem slučaju, adekvatne bašte prostranih ugostiteljskih objekata.

Razumije se da su nam mogućnosti za ljubljenje bile uskraćene. Za te potrebe patentirali smo slanje poljubaca na daljinu, bez obzira na to što smo bili jedno pored drugog.

Često nijesam ni provjeravao da li se nalazi ispod tog njenog neizbježnog dijela konfekcije. "Ipak se kreće", dalo se primijetiti i to bi bilo sve što navodi na njenu prisutnost. Uglavnom sam se družio sa šeširom, kojem je ona bila samo motorni pogon i u druge svrhe nam nije služila.

Kad je rekla da plete novi šešir, s pažnjom sam je saslušao do kraja. Bila je prilično tajanstvena u otkrivanju detalja, ali sam jasno uhvatio kad

je pomenula da će ga uraditi od konca od kojeg je trebalo da izveze bijelu lalu i njome ukrasi prethodni šešir. Biće to nešto daleko skromnije, pomislio sam, pretpostavljajući da ukras ne može biti veći od onoga šta se njime ukrašava.

Odmah sam organizovao banket sa društvom. Lumpovali smo tri dana, a mnogi su se pitali zašto, jer, niti mi je slava, nit' se zovem Ivko.

“Najzad ćemo moći da se umiješamo u narod”, ozarilo mi se lice i, konačno, vratio osmijeh. Moja ljepša polovina (ne računajući šešir i veći dio nje) odlučila je da mi izađe u susret i smanji doživljaj na glavi.

Poslije tri mjeseca imala je novi šešir. Ovaj je, istina, bio manje crn, ali, nažalost, daleko crniji od prethodnog. Pod bijelim šeširom, u kojem se dovezla, nijesam mogao da je pronađem. Pod njim sam se i ja sakrio i od tada niko više nije znao gdje smo.

Pošto sam, evo, među vama, reći ću vam u povjerenju: ja sam se izvukao zahvaljujući rupici za koju joj je zafalilo pređe.

Milu ćemo preskočiti.
Jupiter

Zašto?
Venera

Nijeste iz priče o davljenju.
Jupiter

Ne, naravno.
Venera

A nijeste ni Tina, ni Ljiljka.
Jupiter

Iz lude vožnje 007.
Venera

*A opet, to bi trebalo da bude osoba
kojoj sam donio izvjesnu neprijatnost.*
Jupiter

Zašto tako mislite?
Venera

*Uplašili ste se da biste sve morali ponovo da
preživite... Ne znam koliko je to prijatno?*
Jupiter

MIRMINA SLIKA U MENI

Nije bila pretjerano lijepa. Imala je tu i tamo napadnih crta lica zbog kojih se ostaje bez daha, ali ništa izvan granica dozvoljene ljepote. Srce je moglo mirno da kuca.

Zvala se Mirma i volio sam to ime. Ne znam zbog čega, zvao sam je Plavi gmizavac. A bila je crna.

Već tim prvim kontradiktornostima naslućivao se njen talenat za slaganje boja. Nikako joj nije išao bijeli kaiš sa zlatnim zubom.

Dok bi pričala, dvadesetčetvorokaratni osmijeh bi radio udarnički. Plakala je veoma često, zato smo izbjegavali muziku. I meni je dolazilo da plačem od onoga šta je ona sve slušala. I to od volje.

Išli smo mojim stazama, ali njenim kolima. Bio sam solidan vozač. Htjela je i ona da se oproba poslije čega su joj kola završila kod limara.

Ni ja se nijesam pokazao u njenom poslu. Ona je bolje znala da zakomplikuje stvar; da ručak započnemo u jednom, a završimo u sasvim petom restoranu. Ni dva minuta nije mogla da se skrasi.

Trošili smo nemilice da za kusur nijesmo pitali. Do onda kada su konobari počeli da voze bolja kola od nas. Ali u ovom trenutku se to još nije naziralo.

Kad sam iz štosu preuzeo organizaciju provoda, zamalo da me izgubi koliko se dosađivala. Ne zna srećnica da bi nam tako uvijek bilo kada bismo ostali bez para.

Već u večernjim satima zauzeli smo stare pozicije. Na našoj tajnoj konferenciji za „Brushalter i ono niže“ dao sam izjavu da je volim. Izbezumljena zbog nekoliko izživljavanja zvanih ljubav, sjutradan nije mogla da se otme utiscima pa je, kao pod narkozom, muški podnijela impozantni ceh za kola. Muški, i ne trepnuvši, a put mene krišom namignuvši. Kakva napast!

Ponovo smo mogli krstariti splavom po ledenom jezeru. Uistinu, sve je tako izgledalo tih mrazovitih februarskih dana. Imao sam vlastitu Snježnu kraljicu s kojom sam ispijao hladne čajevе kompenzujući svoju tjelesnu toplotu njenim vrelinim poljupcima.

Moja Snježnica se, nažalost, prekasno razbila u sitne kristalne komadiće, onda kada sam se već prilično navikao na nju.

Kada je zauvijek nestala, mislio sam da je moja greška. Noćima sam lutao misleći da ćemo se

sresti jer smo podjednako krivi. Na sreću, dobro sam znao da je ona isključivi grješnik kojoj bi malo šta imalo da se oprost.

Kad sam je vidio s drugim, htio sam da zaurlam njeno ime. Bio sam jak. Kao snaga za primjer! Što u slučaju s njom i nije neki podvig imajući u vidu da je bila potpuno nezavisna a, samim tim, i nezainteresovana za kavaljere.

Gledao sam kako joj grozno stoji sa zlatnim zubom.

Plavi gmizavac!

Ne znam zbog čega sam je volio. Da li zbog sedmice na LOTO-u ili zbog njenoga žaketa? Stvarno, bila je odvratna toga dana.

Komisija za ljudska prava Ujedinjenih Nacija osudila je bosanske Srbe kao najodgovornije za zločine u BiH. Za ono što je Mirma od mene tada napravila - nikom ništa!

Bila je dobra igračka. I ja sam je imao.

*Pomoći ću Vam.
Nalazim se među osobama koje ste eliminisali.*

Venera

*Nemoguće.
Jupiter*

Kažem Vam.

Venera

*Ali to su činjenice koje ne možemo da
promijenimo. Čista matematika.*

Jupiter

Radosava Vas i dalje proganja...

Venera

I nije otišla dalje od svog sela.

Jupiter

Nova je odavno već stara, kažete.

Možda kao ja?

Venera

*Nova odavno čita moje knjige i ne mogu je
iznenaditi toliko da se preseli u Holivud i otuda se
divi mojem talentu. To mi je odavde priznala.*

Jupiter

NIKAD NEMOJ DA VOLIŠ PJESNIKA

Bio sam vanserijski intelektualac, astronom sa portfeljem, neko i nešto... Sve dok se nije pojavila ona.

Sada sam obični pjesnik.

Proučavanje vasiona sveo sam na istraživanje njenog tijela. Ubrzo sam došao do nepobitnog otkrića da, u poređenju s njom, lakše i dublje može da se prodre u vasionu.

Kod nje sam mogao da idem toliko daleko da sam je godinama proučavao samo do pojasa. Naravno, onaj vidljivi dio koji se odnosi na njene prste, glavu i dio vrata.

Matematičkim proračunom sam ustanovio da je svjetlosna godina suviše kratak period da bih imao vremena da zavirim ispod njene bluze. Svijet bi prije dočekaao tri Halejeve komete, nego da nju neko uhvati za dupe. I to onako, preko haljina. A bilo je pozamašno, ne može se osporiti. Taman toliko da bi na njemu od šale mogla da istetovira tireksa. Naravno, u prirodnoj veličini! I ambijentu!

Rezolucija 819, koja se odnosila na Srebrenicu kao zaštićenu zonu, bila je smiješna u poređenju s tim kako je ona bila zaštićena.

Zato je važno biti pjesnik. On sve to zbrza u par strofa. I za tren oka! Već na startu je odmetne u visine, među boginje, a onda je munjevito smota pod svoje čadore.

Pjesnik je nalik čovjeku, s tom razlikom što mu sve polazi od ruke. Uzme olovku i za čas od žene napravi šta mu drago. Ne fali mu prostora da je raščlanjuje na proste činioce. Vidjeti je голу za njega je prosto kao pasulj. I uopšte ne izgleda kao da je vidio mečku, što je normalna reakcija kod normalnih ljudi.

Do kraja naše ljubavi ja sam od njenog nagog tijela uspio da vidim jedino plavo-braon kapke i ovlaš plavetnilom prevučene trepavice.

Za to vrijeme pjesnik je već u trećem stihu (i to prve strofe!) osjetio niz kičmu svaki njen pršljen i mladež na desnoj strani leđa. Njemu ona uopšte ne pruža otpor, dok sam ja, u najboljem slučaju, samo pogledom mogao da lutam niz njene najlon čarape, kako joj ne bi otišla žica ako bi moj nokat negdje zapeo.

I lijepo mi dođe da se latim olovke! Još ako ostavi vašku više u mojoj, a ja koji prst u njenoj zamršenoj kosi, eto od mene pjesnika na privremenom radu.

Lagano sam učio da prelazim sa malih djela na velike riječi. Nešto se izrodilo, ni sam ne znam šta. Ali bilo je tu i tamo rime. Uostalom, evo deset

redaka, pa zaključite sami...

Nijesam smio da se igram njenim
tananim grlom,
nijesam vičan tom zanatu,
obdukcija bi, garant, našla nekoliko
mojih otisaka po njenom vratu.
A možda i otisak pokojeg zuba!
Za zločin s predumišljajem,
pjesnik je prava truba.
Kad smo kod toga,
meni treba mnogo njene krvi,
ali ne znam koliko kasnim
i da li sam joj prvi.

Eto... Mimo stiha ne bih se usudio da izustim
takve gluposti. Elem, utemeljiću naučno da
umjesto prsta u grlo, povraćanje lakše može da
izazove poezija.

Najbolje je da si pola pjesnik, pola čovjek, pa
kada joj raskopčaš bluzu kao čovjek – kao pjesnik
joj miluješ grudi. Kad joj ljudski kreneš ispod
struka – kao pjesnik 'ladno produžiš dalje. I kad je
tako potpuno zbuniš i sama će da se pita:

šta ti je dala, a šta za stih obećala.

Zato, lijepa moja, nikad nemoj da voliš
pjesnika jer njegovi stihovi mogu da te nagrade,
ali i da te poraze.

Nemoj da voliš pjesnika ni u bunilu!

Sav svijet mu je u patroni, gušćijem peru

ili u običnom punilu.
I nešto što ću ti reći sasvim u povjerenju:
Nikad nemoj da voliš pjesnika,
jer tvoje ime će biti upošljeno
do krajnjih granica,
kroz cijele dane i noći.
Ukrašće ti ga iz lične karte
pa ćeš kod pandura teško proći.
Ne uzdaj se previše u pol svoj,
kod njih ulogu igra samo ime i matični broj!
Ostavi se pjesnika, ja ti mogu pružiti više; riječi
su mi slobodne, ne gubim vrijeme tražeći čime se
rimuje ljubav.
Nikad nemoj da voliš pjesnika,
ne daj mu priliku da piše o tvom liku.
Sem...
Sem ako si bogom dana, pa si bez mana.

Poezija Vam ne prija posebno.

Venera

*Hrpa nabacanih riječi kako bi se sve
zakomplikovalo do potpunog neslaganja između
kritičkog tumačenja i onoga šta je pjesnik htio da
kaže... Izuzeo bih satiričnu poeziju.*

Jupiter

MOJA MALA TURKINJA

Bojala se da ostane sa mom u zatvorenom prostoru.

Dolazila je u video klub gdje sam radio za studentski džeparac i u moru noviteta sedme umjetnosti, iznajmljivala isključivo turske filmove. Nije hajala čak ni za "Šindlerovu listu", aktuelnog Oskarovca za koji se tražila kopija više.

Moja mala Turkinja se dosta brzo odomaćila i ostajala do fajronta, a onda bismo skupa niz tri tamne ulice. Kladim se da ni ona, kao i ja, nije znala da li smo u šemi ili ne.

U jednoj takvoj korelaciji, i da smo tražili odgovor jedno od drugog, sigurno ga ne bismo našli. Mogli smo jedino da oslušujemo puls zajedničkih špijuna i od njih nešto saznamo. Ali, izgleda da nijesmo bili radoznali pa smo nastavili da ne znamo šta hoćemo i da li uopšte nešto hoćemo.

Ona me je hladnokrvno i bez pogovora pratila u stopu iako bih često i samog sebe iznenadio dokle sam stizao. Uglavnom bi završili na zapadnoj strani manastira, u brdu gdje su polagane mošti manastirskih igumana.

Moja mala Turkinja nije zazirala od mjesta, a ja sam se krsta još manje plašio. Tu bih na trenutke znao šta hoću, a ona mi je nesebično pomagala da je lakše okrenem na leđa. Ko zna o čemu bismo tada pričali, ali znam da priče ne bi pratile ono što smo radili. Te dvije nepoznate, činjenje i pričanje, isticao je njen sveprisutni smijeh koji mi nikad nije omogućavao dovoljno ozbiljnosti da završim započeto. Tada bih i sam stupao u smijeh i sve bi ispadalo komično, samo bi rvanje bilo ozbiljno, da ne kažem dramatično.

Iznajmljeni prazni stan tretirao nas je kao par majmuna u kavezu. Kad smo prešpartali i oprčali sve duže putanje i dijagonale, našli smo se dovoljno blizu da odmah pređemo na veći nivo pravljenja gluposti.

Nije čekala da mi veže ruke na leđima, a onda se nespretno okliznula i upala u kovčeg koji se automatski zatvarao.

Naravno, vezan nijesam mogao da je oslobodim i samo je uzalud trošila glasne žice dozivajući u pomoć.

Sprat ispod našao se u plamenu i posvuda su se čuli vatrogasci. Ko zna kakvom protivpožarnom strategijom su u jednom trenutku upali i kod nas.

Odmah su me evakuisali. Za divno čudo, nijesu

me pitali zašto sam vezan, a ja sam sugerisao da ponesu i kovčeg.

Kad sam nedugo zatim primijetio da gledanost turskih filmova opada, tražeći razlog za takvo stanje istočne kinematografije, ukapirao sam da je svemu kriva moja mala Turkinja koja se nikako nije pojavljivala.

Iza zgrade na smetlištu ležao je pogrešan kovčeg. Šta se 15 dana nakon požara desilo sa pravim kovčegom, nijesam smio ni da pitam.

Od tada sam u videoteci, umjesto turskih, držao isključivo indijske filmove.

Epilog

U jednoj sceni čuvenog majstora iluzije, u pozadini, primijećen je onaj isti kovčeg. Jasno da je za njen nestanak odgovoran lično gospodin Koperfild.

Ostaje da ne znate ko sam?

Venera

Kao što vidite, eliminacijom ne nalazimo drugačiji odgovor.

Jupiter

Kod jedne osobe ste, ipak, nešto previdjeli.

Venera

Sad se i ja toga plašim.

Jupiter

Žao mi je. Znam koliko sam Vam značila.

Oprostite.

Venera

Koliko mi se čini, nijesam pominjao nikakvu

Dunju. Ili je i to lažno ime?

Jupiter

Morala sam da promijenim identitet i da se

odselim. Tih dana smo se upoznali.

Venera

Još tada ste imali tajni?

Jupiter

Trudila sam se da ne primijetite.

Na dan kada je trebalo da otputujemo,

šokirao Vas je natpis u novinama.

Nijesam dočekala da Vas vidim u civilnom.

Iz kasarne ste morali sami.

Venera

Barica!

Jupiter

PREPUSTI TO MENI, MIRNA

Za pet minuta je uspjela da napravi budalu od mene. Pomogao sam joj koliko sam mogao, ali ona je bolje vladala tehnikom.

Koristeći moje slabosti, začas me je omađijala; protutnjali smo kroz hotel i našli se u ukradenim kolima na putu za Negdje.

Sve je izgledalo kao na filmu, s tom razlikom što sam za opasne scene sam sebi bio dubler.

Unajmila me je kao profesionalnog lopova, ali nije uočila nijansu između lopova ženskih pogleda i doslovnih lopova, kakve je, očigledno, radije konzumirala.

U to vrijeme sam bio takav talenat da sam mogao da budem šta god poželi. I novootkriveni spomenik Rigi od Fere ako treba. Ne bi primijetila razliku.

Trudila se da mi u svemu nezakonitom pruži šansu, iako je i sama, garantovano, znala sve što i ja znam. I pištolj mi je lako predala.

Već poslije prve žrtve koju sam poslao u mrtvačnicu, vidio sam sebe na robiji, ali ko da odoli jednom njenom „c“ ispred zgrade i tri „č“ unutra: crne (čarape, čizmice, čari).

Sve je kod nje bila računica.

I našao sam se tamo gdje sam na vrijeme vidio sebe...

Mirna je sav novac smotala i tragom nestala. Ne bi me začudilo da ona uopšte nije osoba kojom se predstavljala već da, zaista, ima svoje ime. A ja sam svoje istrošio još na startu, u prvih pet minuta, koliko je ukupno trajalo moje opiranje da joj u bilo čemu popustim.

Iznenaden?

Nadam se da možemo preći na „ti“.

Venera

Ali, tvoja slika u hronici...

Crni flor na košulji tvog oca...

Jupiter

Nije bilo dovoljno falsifikovati dokumenta i pobjeći. Sigurnost je davao samo trajni nestanak.

Venera

Kako sjajan scenario.

Ni sahrana nije promakla.

Jupiter

OBDUKCIJA JEDNE LJUBAVI

Mjestimično je padalo veče. Došla je kao 77. član kluba „Usamljena srca, bubrezi, vene i ostale genitalije.“ Pojavila se u ulozi rezerve mjesto jedne manekenke koja je u posljednjem času odletjela na neku drugu „pistu“. Među nama je, možda, bilo i junaka ali svi nikom ponikoše i u crnu zemlju pogledaše. Ko može nju da zamijeni?

Alarm je bio u toku. Izgledali smo kao iza poplave... O rezervnoj smo znali vrlo malo. Jedan dosta blagi kritičar opisao ju je sa samo dvije riječi: nije nešto. Ali trebala nam je još jedna, interventno, radi broja, pa smo prihvatili da je bez obje ruke, ali da ima bar jednu nogu. Uz to smo bili neobično tolerantni: lijevu ili desnu, uglavnom jednu nogu i dva-tri prsta na njoj.

Legalizacija budućeg legata mogla je da počne. Dok smo čekali da se pojavi osoba kojoj smo već skleпали ime „daj šta daš“, sastavljali smo njen lik, a kritičar (očevidac) pratio nas je sa „toplo – hladno“. Kada smo je dovoljno ocrnili (ili uljepšali), bacili smo se na brojčane ocjene. Kretale su se od 1 do 2-. Ovu „visoku“ ocjenu dali smo na pol. Bar teoretski bi trebalo da je ženka.

Ekspertska grupa imala je odriješene ruke. Amputirali smo je svako na svoj način. Rezultat foto-robotu izgledao je ovako: lice dugačko do pupka; grudi do ispod struka; jedno uvo satelitska antena, drugoga nema; umjesto nosa dvogrba kamila; čelo do obrva; duge rijetke brkove smo „obrijali“ jer se radi o plavuši (obično ih crnke suču). Riječju, kuku mjesto blagoš.

Ništa nam nije promaklo, na sve smo obratili pažnju: obrazi kao stid crveni, karmin pola metra oko usana, a usne tanke kao trag žileta. Oko očiju boja i sjenke za 50 žena i da je ne mogu istrošiti za sva vremena, a oči, analogno tome, zaključili smo da nema; kosa plava kao oguljeni krastavac, sa plimom i osekom svake dlake i surfom poneke vaške. Atrakcija za sve ambise, a i šire.

Amorfna masa, atest i ostali nalazi: zubi – monodrama, krajnici – horor, jezik – vestern, stomak – triler, um, pamet – porno, među noge – akcija. Kinematografsko zamorče.

Krenuli smo maestralno i baš ušli u fazu apsolvencije kad su se otvorila vrata. Muk. Dočekali smo je kako dolikuje: smjestili, pridržali kaput, ponudili pepeljarom. Okrenuli smo (službeni) list i sada razgovarali o nečem drugom. Uz skrivena odmjeravanja gošće. Nekakvim gestovima i mimikom složili smo se da ocjenu

„nije nešto“ preinačimo u „nije tako loša“. Stali smo da branimo svoje zazubice u strahu da ih je i ona vidjela.

Amandmani za izmjene u njenom opisu jednoglasno su usvajani. A najviše su je hvalili oni koji su znali da sa njom neće imati ništa. I njima je najlakše. Jedina kolateralna šteta bio sam ja. Em domaćin, em rasparen. Morao sam da se uhvatim za nešto. A nijesam imao kućnog ljubimca kao velegradske dame koje, u nedostatku kavaljera, odmah uključe svoje pse... Već sa prvim rokenrolom razbila je tremu, a sa drugim mi je pokazala kako se ostaje bez glave. Uskoro sam se i za vazduh borio kada sam pokušao da je, uz plesni stiskavac, na kratko poljubim. Uхватила me kao upijačem za mastilo, i ja sam pao u bezvazdušni prostor. Bila je tako dobra. Da kucnem u drvo: i ruke, i noge... Sve na broju! I ništa onako kako smo analizom „željeli“.

Dapače! Znao sam da je to veće neću mijenjati. Uхватili smo pravi korak i prašili sve pred sobom. Da nas je, kojim slučajem, vidio Petar Popović, sigurno bi nastala njegova čuvena misao: “Više ništa neće biti isto“. Kao moderna verzija Adama i Eve, sreli se jedan čovjek i jedna žena.

Sistematski mi se uvukla pod kožu kao krpelj.

Na sahrane sam odlazio sa više optimizma da će se pokojnik vratiti. Rastanak sa njom bio je nešto drugo. Vazda sam je iznova sahranjivao i to na vijek vjekova. Noći bih u svom krevetu provodio budan, sa mislima da sam na njenom dvorenju. Mjesto svijeće „tinjala“ bi lagana muzika. Tek jutarnja svjetlost darivala bi mi mrvicu sna i u snu crkvena zvona. Uskoro se to odrazilo na moj endokrini i nervni sistem.

Venama su mi tekle arterije (i obrnuto), bubrezi su kucali srcem, a mozak je maštao o razumu... Nikad mi nije bilo draže spremanje nekog ispita. Narodna književnost. Pronašao sam poglavlje o bajalicama i ne odvajam se od njih. Pomažu mi da je zaboravim. Ali samo do četiri sata po podne. Tada dolazi s posla i meni progmižu zmije u njedrima. Do daljnjeg, za moj puls nema instrumenta.

Elem, pogledam se, ne mogu da vjerujem. Fasada bez promjene. Nemoguće je da se noću ne pretvaram u vuka ili kakvu drugu zvijer. Šta me još drži na okupu? Nosilac ordena za koheziju, sedmi dan. Potencijalni laureat svega nelogičnog.

Sat od jutra štelujem i provjeravam. Pozvaće u pet. Šezdeset minuta gravitacija me baca sa stolice na krevet, sa kreveta na patos. Dobrovoljac sam svih junačkih narodnih pjesama;

čekam pogubljenje da mirno predahnem. I glavu poturam dželatru - da zamijenim krivca - slomi se sječivo. Gledam telefon, pogledujem sat. Još sedam sekundi do eksplozije. Oči kao klatno: telefon, sat, telefon, sat, telefon, sat... Telefon! Ma gdje bio u tom času, ruka se izvlači do slušalice. Apokalipsa danas!

Estetski razgovor i još jednom – dogovor. Put na Mjesec bio je normalnija stvar. Ponovo je srce našlo mjesto u grudima. A tahograf, moj vjerni izdajnik, skinuće sa konta života dodatnu turu kaznenih dana, i nastaviti sa odbrojavanjem kao da smrt nije ništa. I nije, jer vama otvoreno mogu reći: za njeno tijelo, za njenu građu, da bude održana, spreman sam i kao žrtva da budem uzidan. Kao vitamin u armiranom betonu.

Dolazim k svijesti. Koračam niz njenu ulicu. Na istom pločniku stojim. Poslije kraće vječnosti – koliko se na sastanke čeka – pojavljuje se ona sa svojom plavom kosom. A njen lik? S nestrpljenjem očekujem da se podsjetim kako izgleda... Susret, gotovo, nijem; halapljivo grabim maksimum utisaka sa njenog lica. Tihi pozdrav: vještačko disanje usta na usta.

Ešalon drskih posmatrača, kafane; bučna muzika. Povratak. Opet ispred njenog stana čekamo da svako pođe na svoju stranu. Tu obično

„izgubimo“ više vremena nego u cijelom provodu. Danima tragam za bezbolnim rješenjem, pa mi na pamet pada kumova anestezija. On je zubar, možda postoji specijalna doza. Neko mora da nas liječi. Ja da se rastajem od nje ne mogu! Šta da se radi.

Svitalo je sunce, radnici su žurili u fabrike, negdje je neko pronašao zakopano blago, rađali se stanovnici svijeta, gasile se tisućljetne planete... Ali ko mari. Pet dana smo bili prikovani za krevet. Da nas nijesu strefile velike boginje ili kakva druga boleščina, znali smo: niko nam nije donosio narandže. Niti su nam mjerili temperaturu iako smo bili kao Arktik užareni. Zaneseni „višom matematikom“ gnjurili smo u znoju i bez kisjeonika mogli dosta dugo. Do astme, čini mi se.

Iskreno, ne vjerujem da na dva – tri kvadrata ne može lijepo da se živi. Mi smo se besprekorno slagali; često kao drva, kao dva najfinija kubika građe. Tesane! Aromatizovane prirodnom aromom.

I bez opklade, niko nije smio prvi iz kreveta. Jednom sam došao u iskušenje (kada je trebalo okrenuti kasetu), ali nije bio jak razlog da bi mi oprostila. Drugoj bih, u sličnoj situaciji, sam pjevušio, ali gdje njoj? Ona je djevojka sa

Zapada, engleski i francuski su joj poznati kao karmin i krejon. Pjesme koje sam drugima tako ponosno i iz mozga pjevao, pravio sam se kao da ih prvi put čujem. I gluv i nijem, sebi sam ličio na Betovenovu cijelu notu pauzu.

Vranica nezajažljiva zvala me je „mali genije“ i nijesam otkrio da li me uvažava ili potcjenjuje, jer sam do tada bio veliki genijalac. I veći.

I ona je, kao i svaka druga fantazija, imala plavu kosu na uvojke, ali nije hodala isturenih grudi. Dan je nije otkrivao, ali je noću blistala kao reflektor svijeta. Obožavala je duga milovanja i ja sam se trudio da, sa samo dvije ruke, koliko sam ih imao, pokrijem sve zone, pogasim sve vulkane. Bio sam bolji od jednogodišnje norme svih omladinskih radnih akcija zajedno. Sada znam da je moglo i bolje; negdje sam jednu sekundu bespovratno proćerdao i ona se smrtno naljutila.

Šta sve mora živ čovjek: puna četiri dana bio sam sam kod mene, a ona kod nje. Izavetio sam sjedeći pored telefona. Da sam joj barem krišom istetovirao broj na čelu; sto puta će do ogledala, možda će jednom i do telefona. Umjesto da angažujem Okružni komitet, pozvao sam svoja sjećanja. Ubrzo, kroz maglu, pojavljuje se ona.

Elegantno vezujući pertle, onako neobavezno, udijelila mi je svoj broj... Tada ga, čini mi se,

nijesam ni čuo, da bi, nekoliko dana kasnije, sam izronio u stilu isuspasenja. Brojke su pred mojim očima defilovale kao na ringu: jedinica, dvojka, trojka, devetka pa još jedna jedinica. Bio sam nokautiran...

Naikap sam okrenuo pravu kombinaciju i slušalica se istopila. Sam Bog, uz asistenciju viših sila, pokretao mi je usta iz kojih su izvirale riječi koje nijesam mogao da prepoznam. Bile su uslišujuće. I samo se čekao rezultat.

A malo zatim ponovo smo se našli na onom istom mjestu, u našoj „grobnici“, na ona dva kvadrata. Možda je još negdje neko jorganom bio pokriven, ali slično nama – niko. U slavu onih koji nas podržavaju, zarili smo jedno drugom zube u vratove i ispili krv do dna. Iako nije bila niti hlorisana, niti jodirana.

Sjaj duge u mojim očima promatrala je kao tek prispjela sa štrajka glađu. „Pojela bih te“, posljednje su njene riječi. Razišli smo se s nadom da ovaj put neće biti zauvijek. Ostavila mi je mirise svuda po sobi i rekla da će doći. “Doći ću”, kaže, “kad mirisi zamru i kad te više ništa na mene ne sjeti”. Još isto veče sam imitativnom magijom pozivao najveći vjetar da provjetri cijeli etar.

Nebom je deset dana već prošlo, a moja soba

i dalje po njoj miriše. A još da je zaboravim... Nije mi ličilo na kletvu.

Ekskluzivnu izjavu dao sam časopisu u boji: „Pretežno sam je volio“. Ona mene nije. I nije važno, dobijao sam dovoljno. Ona ništa nije tražila, samo je davala. Bila je nezainteresovana. Voljela je drugog, trećeg... Nije mi bilo važno. Zadajan kao mlado tele pred lučenje, osjećao sam se poput korisnika jednokratne pomoći. Sumnjam da smo i jednog trena bili kompatibilni.

Braneći svoju sujetu, prestao sam da je tražim. Prestala je da dolazi. Voljela je četvrtog, petog... Htio sam da ništa o tome ne znam, da stojim po strani. Kao čovjek kome je proradio čir i ja sam tako uživao.

Ujed otrovnice širio se kao progresija; kad sam je srio, ponovo je bila u nečijem zagrljaju. Bio je to neko sasvim šesti. Želio sam da znam kud idu. Odlučio sam da ih sačekam sutra na istom mjestu. Bili su tačni. Ali s njom neko sedmi!

Dežuram u svom stanu. Ona i dalje ne dolazi. Sve teže noću zaspim. Navika na nju ne prestaje. Bilo bi važno da je tu. Pao je i četrnaesti dan, al' (možda) nikad više ona. Polako me napušta njen lik i bojim se. Da li ću je ikada sresti još?

Ekvator je namjerno izdužio stazu (u odnosu na Zemljine polove), samo da bih je duže čekao

da se pojavi. Sa njom osmi. Bili na moru. I priča mi drugar moj o sili te žene. O njegovom ljetu za sjećanje. I priča, i priča, a meni poznat film. I još kaže: ni fotografski aparat ne bi postigao da uslika sve ono što je ona mogla u jednom danu. Bila je brža od devet trenutaka. Laser među fenjerima.

To majka više ne rađa. Slika 1: Željeznička stanica. Čuvam kofere dok izvadi karte. Poslije par sekundi primijetim da ona oblači suknju i popravlja bluzu za šalterom.

Aktivna je i u vozu. Slika 2: Po piće do bifea idemo skupa. Za šankom plaćam račun i čekam kusur. Ona ništa ne čeka već na sjedištu... Oblači suknju, popravlja bluzu... U prvom momentu uhvati me panika da nije na nešto alergična, vidim ponavlja se.

Do hotela uzimamo taksi. Vadim kofere, ona se ne vadi. Trenutak kasnije taksista joj otvara vrata; izlazi. Oblači suknju, popravlja bluzu. I sve drugo od A do Š. Mogao sam da odahnem. Nije alergija...

A onda, ulazimo u hotel... Slika 4: Dok čekam recepcionara ona razgleda Olimpijski tim. Opravdano će se duže zadržati (suknja, bluza puta članova tima)... Ali ni to joj nije bilo dovoljno. U toku noći nekoliko hiljada puta ide u

toalet. I to onaj u dnu hodnika. U toplesu. Kakav prizor.

Bar neće popravljati bluzu. A na nudističkoj plaži, ni suknju, ni bluzu. Sve na "izvol' te". Da se to ocjenjivalo u školi sigurno bi bila vukovac.

I prema obali, i na obali, i pred hotelom suknja i bluza u istom fazonu.

Hladnjikavo, a ona na terasi. Anđelak nema problema sa bronhitisom: svlači i suknju i bluzu. Nije joj loša ta gimnastika, jedino što ne bi mogla da je uvali onom Samaranu kao novu disciplinu za višeboj! A šta je za nju, siroticu nezasitu, jedan boj? Ni za na zub. Ni nafancat'.

Dan i noć ista frka. „Ti si moj genije“, govorila je. Kao da je htjela da minimizira svoj značaj. “Za 24 sata snimio sam okupaciju u 26 slika!”, sablasno mi se ispovijedao prijatelj. Slušao sam ga, a nijesam znao kome ja da se ispovijedim. Ne zna on za njene studije. Pođe na ispit obdanice, a ostane tri dana...

Ali s razlogom... Kažu, sine, i govore ljudi da tada svi fakulteti na njoj obave praktičnu nastavu. Mašinci iz otpornosti materijala, elektrotehničari iz pražnjenja kondenzatora; hemičari je koriste za ispitivanje fluida (plavi lakmus boje u crveno); ugostitelji namuzaju mlijeko za kapućino, a pravnici, inspirisani „onim“ dijelom njenoga tijela,

prave rupe u zakonu...

Trgnem se i ponovo uključim u ispovijest mog uzdanika: "26 slika – 26 tipova. I to potpuno različitih! Niko (ko ju je susreo) nije mogao da se pohvali da nije njen tip. I da nije uspio da riješi, to jest, uradi kosinus „fi“ njenih koljena. Prosto, bila je školski primjer nekontrolisane fisije."

E, družo, moj družo... Slušam ga i ćutim. Ćutim jer je nevjerovatno u pravu. Ćutim i ne govorim: svi mi da se u so pretvorimo, ne bi njenog „ručka“ osolili. Ćutim jer... Slava joj i hvala! Nek' nam živa bila!

Sreća i zdravlje su me nekako pratili, ali novac... Novac mi je bio najveći problem. Htio sam na Mjesec da je vodim. Prihvatio bih bilo šta da radim. I prihvatio sam, ali nje nema. Vozim „smećar“ u komunalnom. Nije neka zarada, ali za jedan dan života – dovoljno. I ona je maštala o životu. Ali onom navrat – nanos. Kao i onom u 69 poza, naravno.

Raširenih ruku dočekao sam kraj mjeseca. Jedna suza se sručila niz lice: prvu platu trošio sam sam... Nije se pojavljivala ni sa istoka, ni sa zapada. A ja sam točio iz dvije flaše, pripaljivao iz dva upaljača, disao dva vazduha... Čitao iz dvije Kaporove knjige šta ostaje poslije ljubavi.

E, da mi je tih navika... Pa hotelske sobe,

pa čaše ukradene u „Eksplendadi“, pa sto u Dubrovniku... Šta da radim s tri tovara blaga? Što će meni toke pozlaćene, što bijela krila labudova, kad nijesam s onom koju volim. Toliko sam se izbezumio da mi ništa drugo nije preostajalo nego da krenem na put oko svijeta ne bih li je našao.

Tamo-ovamo, poslije 80 dana ponovo sam se obreo na početku. Nigdje je nije bilo, samo sam saznao da je neko vrijeme (u dalekom svijetu) izgarala na onim „vrućim“ telefonima sa kojih je, pri svakom svršetku, očajnički strasno na njena dva službena jezika zapomagala: You are my genius... Tu es mon genie... Bila je, kažu, tako uzgracijala da su je odmah i bez odlaganja angažovali i dali na snimanje „onih“ filmova, samo niko ne zna kojim plemenima i da li sa dvonogim ili četvoronogim životinjama... Bezvoljno sam slušao najnovije vijesti sa Mont Everesta gdje je oluja odnijela osam alpinista. Ni devet Jugovića im ne bi pomogli ako ih je, kojim slučajem, ona tu smotala.

Nekoliko mjeseci docnije sretnem je u svom stanu. Bio sam iznenađen kao brav. Za svaki slučaj, odmah sam je dobro izdevetao. Na brzinu mi je palo na pamet da su žene lude za time. Stala je da me ljubi, a ja, zanesen poslom, iz devetanja

pređem na desetanje. I najzad, zametnem mrcinu i pravo u smeće. U ono najprljavije!

Evo, bliži se i dvanaesti Nikoljdan, a ja je još uvijek tražim u svakom kontejneru. Najbolji radnik u firmi. Prvotimac u narandžastom dresu.

Minuše godine, minuše snovi. Sijede se hvataju u kolo, bore kao kanali za melioraciju. Sve više se savijam za štapom; do zemlje je ostalo manje nego do svitanja. Usput, kao ona oficirska igra „sreće i dobitka“, stigne do mene nečija priča i u njoj poznati slogan. I gdje god bi se našla dvojica, bar jedan je morao biti sa titulom. To je govorila svakome muškarcu: Ti si moj genije!

*"Malena, kad sve se desi
i više nas ne bude, tada bih da te sretnem".*

Venera

I to znate?!

Jupiter

Valjda smo na "ti".

Venera

*Izvini, ne mogu tako brzo da se naviknem
na to da smo bliski...*

Jupiter

Ja sam imala više vremena za trening.

Venera

*Uz to, nijesi morala da se baviš pogrešnom
dijagnozom o životu, odnosno smrti. Ja sam
poglavlje o tebi morao da završim na najtužniji
mogući način. Tvojom smrću.*

Jupiter

*Priznaću, nakon toliko godina,
izgubila sam te iz vida.*

Venera

*Ipak, ja sam za tebe, tamo negdje, ostao živ.
Ne dođe na isto.*

Jupiter

Ni najmanje.

Venera

*Još se niko nije pitao zašto su početna slova
svakog pasusa u ovoj priči podebljana.*

Jupiter

*Znam sva rješenja. Ukupno ih je tri, zar ne?
Nema tu nikakvih misterija.*

Venera

*Mnogi se ne bi složili s tobom. Ili je riječ o tvojoj
nevjerovatnoj intuitivnosti?*

Jupiter

*Reci slobodno da zasebno postoji i knjiga. "Ti si
moj genije", ako se ne varam.*

Venera

Tačno tako. Otkud znaš?

Jupiter

BILO JE LUDO

Imala je običaj da kaže „bilo je ludo“. Govorila je da sam otkaćen i da se sa mnom mogu doživjeti prave stvari. Znao sam ključ i trudio se da joj iz časa u čas izvodim bijesne gliste.

Vješto je vrebala kada ću da posustanem kako bi sekundu kasnije rekla da joj je dosadno.

Često nijesam uzimao vazduha prilikom egzibicija samo da ne bih remetio kontinuitet u njenom bezbrižnom ugođaju.

Kada bih slučajno začutao, koristio bih se pantomimom. Intermeco i bilo koja druga kratka stanka bili su nedopustivi. Pred njom je neprekidno moralo nešto da se odvija.

Dovoljno izdresiran, ili istraumiran, svejedno, i danas sebe uhvatim u nekim bespotrebnim vragolijama, a onda ukapiram da sam se riješio te napasti i da komotno mogu mirno da mirujem i da ćutim u tišini.

Jednom smo bili na skijanju. Imao sam teži pad. Smijala se misleći da je to dio predstave, a ja nijesam htio da je razočaram.

Usljedila je serija mojih namjernih lomova. Računao sam, i sav u gips da se pretvorim,

ostaće mi oči. Mogao bih nešto beonjačama da gestikuliram, ili da pravim smiješne grimase rožnjačom. A od žute mrlje sam očekivao da ne bude samo mrlja. Njen osmijeh sa lica ne smije da siđe, bila je parola.

Ludo se zabavljala toga dana.

Onda smo pili kafu i vino. Od pomisli da joj jednom neće biti ludo, bio sam paralizovan dva trena. To je prevazišlo svaku mjeru, čak i za njeno optimalno vrijeme prestrojavanja.

Žamor društva dalekog stola začas ju je osvojio. Radarski precizno usmjerila je pogled ka nekom nadri mađioničaru koji je uspješno zabavljao svoj krug prijatelja pokazujući im najnovije trikove na kartama.

Bio je bez pardona okej i krajnje inspirativan za razliku od mene kome ni u trećem trenu nije polazilo za rukom da odvrati njen pogled. Skije daleko, a po tijelu nigdje mjesta za novi udes. "Da slomim glavu?", pitam se na pragu sjajne ideje, a ne znam gdje sam je zaturio. Niti jedan „as“ u rukavu!

Ona je i dalje piljila u mađioničara, graktala, aplaudirala u sebi. A još više meni u lice!

Tip je imao svih pet kečeva. Moja pauza u razgovoru s njom odužila se par vjekova, a šansa da se prekine ćutanje bila je manje realna nego

metoda za kolektivno izlječenje sto nijemih.
Osjećao sam se kao otkačeni negativni elektron
čija se energija troši sa kvadratom.

Već u sljedećoj sceni bila je za onim stolom.
Svi su se glasno smijali.

Za razliku od Britanije kojoj je trebalo 156
godina da izgubi kontrolu nad Hongkongom,
ja sam kontrolu nad njom izgubio za svega 156
sekundi!

Nije više bilo materijala ni za kakvo poglavlje
o nama. Jedino mi je preostalo da napustim vino
i da lagano opozovem sve ono što s njom bilo je
ludo.

Za knjigu znam jer je imam.

Venera

Ne vjerujem. Sve su potpisane.

Jupiter

I ova je potpisana.

Venera

Na tvoje ime?

Jupiter

Na ime jednog tvog prijatelja.

Venera

U redu, znam da nećeš reći ko je on.

Jupiter

Ustupio mi je knjigu na čitanje.

Venera

Koga smo mogli zajedno da poznamo?

Jupiter

Tada, zaista, malo koga. Ali pustimo.

Venera

*U pravu si. To je u ovom trenutku najmanje
važno... Znači, udes je bio isceniran.*

Jupiter

Da bih živjela, morala sam da umrem.

Venera

*Djelovala si veoma spokojno.
Ko bi rekao da imaš nekog za petama?*

Jupiter

*"Ostavili" su mi petnaest dana da vidim šta ću
sa sobom. Njihov izlazak iz pritvora značio je moj
kraj.*

Venera

KOSOVSKA BOŽURKA

Bombardovanje svoje zemlje htio sam da provedem na najljepši način. Nakon opsežnog prebiranja po topografskim mapama, jedino mi je planina davala garanciju za solidnije uživanje. Ali ne bilo koja planina.

Znao sam da je katun pregledan kao na dlanu, ali nema tog radara koji bi s neba mogao detektovati djedinu brvnaru, koju je ovaj iskusni Solunac smjestio baš tamo gdje ne postoje ni izobare ni izohipse.

Poslije dvadeset dvije godine jedva sam je i sam pronašao. Potpuno obrasla u korov izgledala je kao obučena u maskirno. Spolja je bila baš kako priliči pravilima ratovanja, a unutra sam je mirnodopski sredio.

U tom usjeku Rugovske klisure bombe su mogle da padaju samo u rijeku. Time sam ujedno riješio problem ishrane: zagazim u Bistricu i - pokupim ošamućene pastrmke.

Iznenada jednom u cik zore – kucanje u prozor! Mislim sanjam, a vidim budan sam. Ponovno kucanje biva silnije i jače. I taman se spremam da se uplašim, kad čujem nečiji umiljati glasić.

Ipak, prihvatam strah (za svaki slučaj) jer taj glas, ma koliko bio umiljat, u sebi je imao sve sonante i konsonante albanske. Priđem prozoru i jasno vidim ženski lik.

Božurka!

Trebalo je talenta utuviti njeno izvorno ime, ali prevedeno na srpski, za pamćenje je bilo prava boza, zahvaljujući toj počasnoj cvjetnoj asocijaciji za Kosovo.

Imao sam petnaest godina kada smo se posljednji put družili. Svakog ljeta, tih kasnih sedamdesetih, nesebično sam joj pomagao u čuvanju stada, mada se ispostavilo da je veći učinak bio kada je to radila bez mene. Ovce bi žustro grabile ka slađim zalogajima, dok bi Božurka i ja svako malo zastajkivali, ili, umjesto stada, jedno drugo ganjali. Kao rezultat svega, poneka ovca bi zamrkla daleko od tora. Uzalud bi stariji po tragu jurišali u hajku, uvijek je bilo gladnih vukova.

Božurka ne bi marila za batine – mene je voljela više...

Djed me je cijenio jer sam bio neobično vrijedan. On je i u devedesetoj često znao da se nađe izvjesnoj udovici Milisavi i da na njenom terenu drnda, vadi, vlači, đene i ko zna kakve je još pravio radnje od nepoznatih glagola samo da bi se, kao, našao u poslu. A nije volio da radi,

zbog čega su ga još u Prvom ratu izbacili iz nekog mađarskog logora, da bi se onda zlopatio po krčmama ispijajući stara vina i predajući se samovolji Mađarica mladih da ga po vas dan tješe i utješe. Rat mu nimalo lako nije pao, baš kao ni meni bombardovanje.

Djedica me je naročito cijenio kada je trebalo ići po vodu za piće. Nudio sam se i kada smo je imali za prosipanje. A česma nimalo blizu. Dva kilometra uzbrdo i nizbrdo i još stotinu prepreka dalje. No sve mogah bez jada pregorjeti jer su do izvora svi putići vodili tik uz Božurkinu kolibu. Bio je doživljaj tuda proći, a njoj veći sa mnom nastaviti. Navodno, i njenima je do vode, pa se našla.

Dvije godine mlađa, ali deset vještija od mene u svim planinskim poslovima. Čak i u ljubavi koja nije isključivo stvar visokih četinarskih oblasti.

„Važi“, popustio sam, „živjećemo jednom skupa i imati lično našu kopanju za skorupljenje varenike.“

Nije morala i treći put da kuca, već sam joj širom otvorio vrata. Rat je predugo čekao da nas ponovo spoji. Par koraka do stolice nijesam ni obratio pažnju na njen hod.

Priča beskrajna, a prirodna granica po sred djedine brvnare. Kuhinja s kosovske, a spavaća soba s crnogorske strane. Ne izlazeći napolje

nalazili smo azil čas na jednu, čas na drugu stranu. I svakim novim korakom, njeno hramanje se činilo naprednijim.

Sjećam se te krave. Zvala se Roga. Toliko dugo me je jurila po čakorskim pašnjacima da sam jedva izvukao živu glavu. Jednom je morala negdje da poentira. Od četrnaeste Božurka je postala hroma i vječno za planinu ostala vezana. Onako umiljata, sa kišom pitanja da li je volim, sada je grabila u tamu da je što manje skeniram. Svjesna koliko me danas može pridobiti na lijepe oči.

Brujali su avioni, zviždale bombe, divljalo se daleko od divljine, a mi smo okretali ribu na ražnju i uživali u slobodi koja se negdje, skrivena od svih, samo za nas otela kontroli.

U povratku sa katuna put me je uobičajeno vodio kroz Murino. Alijansa ni jednu bombu nije potrošila bez veze, pa ni onu meni namijenjenu. Ili ih prave dovoljno velike, pa koliko god da promaše, pogode u sred sride!

Rekao sam da joj tako jave. Neka sam gore prošao od nje.

A šta ako si sve izmislila? Prema priči mogla si da izmaštaš i mnogo više...

Ne vjerujem da si Barica.

Jupiter

NIT' JE SOFKA, NIT' JE...

Ne znam što mi je dala pogrešan broj telefona, do pogrešnog može da se dođe i bez pitanja.

Onda sam riješio da malo budem Marko Polo i krenem u avanturu. Zapravo, poluavanturu jer sam imao dovoljno novca da boravim i u hotelu sa pet zvjezdica dok je ne nađem. A ni alibi za ubistvo Arkana mi ne bi falio.

Pošto dolazim u totalno nepoznat kraj, bio sam spreman da prihvatim svakakav običaj: i to da se za prevoz koriste kamile, i da se hoda kroz pustinju i prašumu, i da nijesam u skladu sa JUS-om... Od svega, samo mi je zubato sunce bilo blisko.

Iz tog dalekog grada, u kojem sam privodio kraju svoje studije, još se dalje putovalo do njenog mjesta. Mislio sam da se ono nalazi iza svakog ćoška pa sam, opreza radi, krenuo pješice. I tako 12 kilometara. A mogao sam i lokalnim autobusom, samo da sam znao da se put ne završava ni na posljednjoj stanici.

Od autobuske ovog turističkog mjesta, koje je trebalo da bude krajnje odredište na mom hodočašću, ekspedicija sastavljena od nas jednog

člana, morala je dalje. Srećom pješice, tako da nijesam morao da mijenjam prevoz. Samo sam nastavio u svojim cipelama broj 41.

Sa koliko sam trijumfa umarširao u njenu ulicu i sa kakvim strojevim korakom, sasvim je prirodno što su ovu trasu nazvali partizanski put. Ne vjerujem da na glavi nijesam imao vojničku kapu i na njoj metalnu crvenu petokraku. Jednom pedantnom skojevcu se ne bi desio takav propust.

I baš kada sam pomislio da njena kuća ne postoji i da je to samo priča iz bajke, nabasao sam na vilu načinjenu od bijele čokolade i drugih đakonija utopljenih u mirisu borovine. Mogao sam da odahnem, bila je stvarnost.

Uzalud sam zvonio na vratima. Baš kao i telefon koji mi je dala, i zvono je, izgleda, bilo pogrešno. Čulo se unutra, ali ko zna kome je zvonilo? Mački i miševima.

Onda sam odlomio parče čokoladne fasade i koliko-toliko dotirao izgubljenu energiju. Što je najgore, s popuštanjem entuzijazma počeo je da mi se vraća ukus za malter i kreč.

Već je i noć počela da se hvata, a ona ni da zarudi. Morao sam nazad po tragu rasutih kamenčića. Za uspomenu sam joj napisao poruku „Gdje da ti ostavim knjigu?“ i zatnuo je u vrata.

Da priča nema tužan kraj pobrinula se njena

komšinica koja mi je rekla gdje je i dala mi njen telefon, odnosno samo broj. Ali ni to nije malo ako taj broj, zaista, vodi do njenog uva.

Na stanici u Nišu, pod hladnim suncem zime, čekala je autobus i pitala za knjigu. Poslala je svoju drugaricu, a ja svog druga. Ova je očekivala da će se naći sa mnom, a ovaj je bio siguran da će ga čekati ona.

Niko od njih nije znao s kime se srio. Niti je njena drugarica znala kako ja izgledam, niti je moj drug znao kako izgleda ona. Ali su nas savršeno odigrali. Imali su samo sat vremena do autobusnog presijedanja, ali im je bilo i previše, jer su prsa već od starta stala da im kipe sa „užasom“.

Kakva bješe, pitaš li Rogane? Bješe brate s ovoga svijeta. Nit' je Sofka, nit' je Koštana...

*Nego? Ko sam ako nijesam Barica?
Sam si odustao od daljeg pogađanja.*

Venera

Možda "vranica nezajažljiva". Samo njoj sam otkrio sva tri rješenja, jer ih je skupo "platila".

Jupiter

*Nije među eliminisanim damama.
Držaćemo se toga.*
Venera

*Znam da nijesi Barica. I nije lijepo
da se igramo njome na ovaj način.*
Jupiter

A ti me provjeri. Bar to je lako.
Venera

*Gdje smo otišli isto večer nakon združene akcije
pošumljavanja gradskih parkova?*
Jupiter

*U katedralu Presvetog Trojstva.
Na disko zabavu.*
Venera

Gdje smo bili dva sata prije toga?
Jupiter

Siguran si da se nije radilo o tri sata?
Venera

U pravu si. Film je trajao duže.
Jupiter

ASISTENT

Vidno ljepuškast i desetak godina stariji od ostalih studenata, bio sam idealan mamac ne samo za brucoškinje, već i za apsolventice sa svoje klase. Hladno sam mogao da prođem i kao profesor, a ne samo kao dobra prilika.

Moj posljednji dolazak na fakultet imao je određenih elemenata trilera, kao da me je režirao sam Pol Verhoven. I to u svega nekoliko scena.

Scena 1:

Profesora, kojem sam predao svoj diplomski rad, čekao sam u njegovom kabinetu na odsjeku za književnost. Tu je trebalo da mi saopšti da li sam se kvalifikovao za usmeni dio ispita.

Pretpostavljao sam da će čekanje da potraje, pa sam se spremio za jedno duže dosađivanje u četiri zida. Još na startu je u tome počela da me ometa izvjesna ženska osoba koja se tu pojavila. Ne znam zašto mi se obraćala kao asistentu, ali sam se brzo uklopio u priču, jer sam iz prve vidio da joj ništa ne fali. Barem fizički.

Plavooka, dugokosa, sitno kovrdžava, pripijena, strukirana, natrcena, ispršena, napućena; negliže, dekolte... Bog na njoj uopšte

nije škrtario, baš kao i u slučaju Savine Geršak u "Čudu neviđenom".

Odmah sam joj obećao sve skripte i bilješke i dao joj adresu gdje da me potraži. Kako je ona izašla, ušao je profesor. Iznijevši gomilu hvale za moj rad, zakazao mi je odbranu teme za četiri popodne.

Scena 2:

Sobu, koju sam iznajmljivao u vrijeme ispita, začas sam preuredio u kabinet. Gazda je na poslu i opušteno ću dočekati zabludnjelu Asku. Čula je ona za tog asistenta koji sve može da završi bez prebijene pare, onako u naturi. Baš kao što sam i ja čuo, ali sam u ovom slučaju pouzdano znao da se ne radi o meni...

To što se toga dana jedna svemirska letilica, baš kao i ona, spustila na neki asteroid i nije velika koincidencija, ali je zapanjujuća simbolika u nazivu asteroida – EROS 433.

Dok se svega prisjećam, ona je već tu bila i zadovoljna otišla. Ujedno sam se riješio starih skripti sa prve godine koje sam ionako htio da bacim.

Ona je tek sutradan imala ispit, a ja sam već popodne diplomirao i bez ikakve pompe iščezao iz tog prljavog univerzitetskog grada.

Scena 3:

Za razliku od mene, grad nije iščezao, a

ponajmanje soba koja je još neko vrijeme funkcionisala kao kabinet. Moj poklon bivšem gazdi kojem nije bilo jasno zašto se za površinski kop termoelektrane javljaju samo djevojke.

Ništa mu nije bilo jasnije ni poslije saznanja da se uporno radi o profilu "srpski jezik i književnost". Ali je odrađivao posao. Nije mu smetalo što su mlade i zgodne.

Iz nemarnosti se tada nijesam predstavio, pa je među brucoškinjama kružila adresa bez imena i prezimena, naslovljena prosto – asistent.

Upravo onako kako su u to vrijeme zvali mog gazdu, jer je u firmi bio asistent pri Komisiji za prijem u radni odnos.

Nikada sebi nije oprostio što bar jednu cicu nije zaposlio. Možda danas ne bi tamo preovladao albanski. A na ispitu su, i poslije odlaska k njemu, nekim čudom samo padale.

Scena 4:

Bilo je pitanje dana kada će i do profesora stići adresa. Samo ona je bila izostavljena u drami koju sam predao kao svoj diplomski rad. Sve drugo je sadržano.

Na profesoru je bilo da odluči da li da iznajmi sobu-kabinet ili da iseli mog gazdu. Odnosno, da li da zatraži od Termoelektrane da mu se uskrati mjesto u komisiji za rad, ili da se termin asistent

izbaci iz privrede. Ko zna na čemu su se našli.

Ne brojim godine od osnivanja „kabineta“, ali od Tanje čestitke za Novu godinu redovno stižu.

Nije se naljutila.

I ponovo dobro znani rukopis:

„Srećna Nova 2015. T.“

"Tesa" Romana Polanskog.

Venera

Da ne pitam za sadržaj filma?

Jupiter

Nije nam bio potreban. Kao ni film.

Samo romantična dvorana.

Venera

Ti si Barica. Nema sumnje.

Jupiter

A ti Petar, ne treba da te podsjećam.

Venera

STARA PRIČA

Dugo mi je trebalo da je primijetim. Zatim oka nijesam micao sa nje.

Ko bi vjerovao da tako nešto postoji. Nije moguće da je rođena na uobičajeni način. Mora da je samo poturena, ne vjerujem da to majka donosi na svijet.

Bože, al' je zgodna. Čelo joj je ljepše od mjeseca, a kosa pala do niže pojasa. Zamrznuo mi se pogled u njenom pravcu.

Šta god da pogledam, na nju mi liči. Ona je na sve strane moga svijeta. Ne spavam da mi ne bi promakla. Svaki trenutak bez nje je izgubljen.

Najprije sam čitavo slobodno vrijeme provodio s njom, a onda sam uzeo odmor da bih bio s njom i kada nijesam slobodan.

Ubrzo sam napustio posao. Učinak je drastično povećan. Imao sam vremena da na njoj primijetim i ono što postoji. A u kakvu se zloknobnicu krije, lele majko.

Sva njena ljepota zavisi od proizvođača šminke. Jedna obična nestašica ovih drangulija i – gotovo. Akrep za primjer! Izgubiš svaku opkladu na pitanje da li gluplje izgleda ili govori? I koji joj je vrag?

Šta ona, u stvari, predstavlja u našoj civilizaciji? Da li postoji bilo kakav opstanak koji bi se za nju borio? Još nijesu otkriveni lešinari kojima ona ne bi bila mrska, niti strah koji se od nje ne bi uplašio.

Paralelno sa Avganistanom i ja sam doživio operaciju Anakonda.

Ekologija je pred njom nemoćna; najzagađeniji otpad u njenom društvu dobije kompleks manje prljavosti.

I slijepi vidi koliko je odvratna. A koliko je zla, ne treba posebno dokazivati da je Pakao iz nje izašao. U poređenju s njom, hijene su umiljate i mazne. Otrov se plaši da ga ona popije. U njenom okruženju poplave i požari gube epitete elementarnih nepogoda.

Ima li smrt opravdanja ako je neće? I ko je odgovoran za to što živi?

A ja... Pišem joj stihove.

Dobro je što oni lako mogu da se preprave u epitafe, pa kad jednom crkne, crkla dabogda, da se lijepo nađu na njenoj grobnici uz njeno more.

Do tada, želim joj sve najgore!

Znaš li da se od onda nijesam vraćao?

Jupiter

U moj rodni grad? Ni ja.

Venera

BOGINJE SU TUĐE ŽENE

Napustila me je. A bila je moja boginja i sve što ide uz to. Jedina žena na svijetu.

Kada je otišla mislio sam da ću od silne potencijalne energije eksplodirati ili će se planeta raspasti.

Već sjutra dan sa čuđenjem sam mogao da primijetim da se ništa bitnije nije desilo, što je, razumije se, navodilo na sumnju u njene realne kvalitete.

Zavirujem sebe i spolja i iznutra. Kao da je sve u redu, samo mi se srcu rana pozljeđuje stara. S druge strane, muskulatura je ostala više nego koherentna. Nalazim da je to, za sada, najvažnije.

Srce, duša i ostali unutrašnji organi naći će već svoje mjesto. Bar se nadam.

Skočio sam na noge lagane i prošetao gradom. Prvi put solo, bez nje.

Ubrzo sam došao do frapantnog zaključka da ulicama šeta još žena. Ono što me je posebno iznenadilo – svaka od njih ima dvije noge. I sve su duge do zemlje.

Nevjerovatno, ali istinito: dvije ruke ne samo da je imala moja ženska, već to, sada vidim,

posjeduju i sve druge žene. Naročito me je šokirala jedna gospođica koja ima glavu i na njoj kosu. A tek što ima lice i oči, to je već posebna priča.

A onda su, najednom, sve one bile nekako čitave. Sve od reda su imale i nos i usta. Po prvi put sam na miru mogao da zaključim da sve žene imaju grudi, a naročito dupeta.

Jedva sam se smirio prihvatajući činjenicu da je to opšta pojava. Sve su imale sve. Samo što su ove imale i osmijeh. Kod moje bivše to nijesam primijetio. Je li moguće da su druge imale nešto više od nje, od te moje nesrećnice?! Kakva poražavajuća okolnost, boginje su bile neke tuđe žene, a moja tek obična ženka. Ne mogu da shvatim koliko sam bio prevaren. Pored toliko boljih, bio sam vezan za nju, tako jednostavnu i svakodnevnu.

Njen odlazak mi je otvorio oči. Ili prosto, pored mene, ona nije mogla da se proizvede u boginju. Ali je u Turskoj mogla da se zarazi virusom ptičijeg gripa. Samo da je htjela.

Pomenuo sam tvoje ime. Imaćeš neprilika?

Jupiter

Prošlo je više od trideset godina.

Venera

КОМА

“Tropski ciklon „Pam“ opustošio pacifičku državu Vanuatu. Vjetar dostizao brzine i do 320 km/čas...”

Nikakva jutarnja vijest na putu za Pakao nije mogla da me uzbudi. Vozio sam prilično brzo; ne samo zbog onog što me tamo čeka, već i zbog toga što se trudim da ispoštujem tuđe radno vrijeme. Mogao sam bilo kojom prečicom, s puta ili s mosta, ali ja sam htio da tamo uđem na velika vrata. I, prije svega, živ.

Možda za Pakao nikad nije kasno, ali nijesam htio da rizikujem. Prošao sam sve putokaze i sigurno išao ka cilju. Ne znam još koliko mi je vremena ostalo, možda ni za cigaretu, ali sam je, ipak, pripalio u nadi da se prije kraja neću izgubiti u oblaku dima.

Tada sam je vidio. Bila je tako sićušna u daljini, kao da ne postoji. A onda sam, poput zlatnog krsta na monumentalnoj crkvi, ugledao visoko podignut njen palac. Više se nijesam pitao ni sa papučicom gasa, ni sa ostalim komandama. Baš gdje treba, kočnica je sama odreagovala, i ona je već bila prislonjena na vrata kabrioleta. Kao

na usporenom snimku, prikazala se sva u punom sjaju. Moj strah da ne haluciniram ubrzo se razbio kada je, onako stvarna, izustila: „Idemo li u istom pravcu?“

Sjedio sam za upravljačem, ali ko zna ko je upravljao. Slušajući njene riječi, a pri tom još pažljivije gledajući je, negdje smo promašili ulaz.

Put je sada vodio prema ugodnijim krajolicima. Uzalud sam pokušavao da otkrijem ko manipulira njome, vođen zaključkom da se čuda dešavaju otkako se pojavila.

A onda sam se pomirio sa činjenicom (sa kojom nijesam ni bio u svađi) da sam u njenim rukama. Ništa više, a opet, ništa idealnije.

Što bi rekao Cane Partibrejkers: „Jedan pogled menja sve.“

Pokvarila mi je zamisao da se živ pojavim na to atraktivno mjesto i potvrdim (ili demantujem) priče neupućenih. Ujedno bih izbjegao liticu i svoje stradanje u povratku.

Ili se nesreća desila prije svega. Jer, u slupanom autu, osim mene, nikog nije bilo.

A i taj što puši, pa njegove monumentalne crkve i krstovi... Koliko to liči na mene?

*Prošle su trideset tri godine i nekoliko dana...
Vješto si izbjegla kompletan hrvatski rječnik. A ja
sam te zbog njega posebno volio. Zvučala si mi tako
sinhronizovano, kao Zvončica.*

Jupiter

*Ostao je naglasak, zato sam izbjegavala
govoriti hrvatski. Koliko bi ti trebalo
da znaš ko je? Minut? Dva?*

Venera

*Ne baš, s obzirom na to da sam te
davno sahranio.*

Jupiter

Tako je bilo za sve koji su me znali.

Venera

To je bio tvoj prvi odlazak u Ameriku?

Jupiter

*Prvi. Da nevolja bude veća,
tamo nikoga nijesam imala.*

Venera

I da jesi, bila si u ilegali.

Jupiter

*Možeš zamisliti čime sam sve
morala da se bavim.
Ne u smislu kontakata sa ljudima, već u izboru
zanimanja. A onda se pojavi neko
ko ti život iz osnova promijeni.
I gle čuda, tamo naletim na tvoje knjige.
Potpisane, što ti kažeš.*

Venera

Ne znam koga imam u Los Anđelesu.

Jupiter

*A, ne. Tada sam bila u Njujorku.
Moja prva stanica na putu.*

Venera

Njujork? Onda znam ko je prijatelj.

Jupiter

SNIJEG JE OPET

„Kako si tužna mladosti moja dok tiho pada...“

Zbog tebe moja top lista i danas izgleda ovako: 1. Sneg je opet, Snežana, 2. Stepenice do neba, 3. Dim na vodi... Šaulić – Plant – Gilan. A ti me se ne sjećaš.

Rijetko si nosila suknje, a i tada one ne bi bile oko struka, već oko vrata. Hladno ti na spavanju pa si ih tako kačila umjesto spavačice. Odakle znam? Jutarnji izvještaji u devet. Sjećaš se?

Bila si u vezi sa Ivom, a ja te pomalo krao. Nije bilo sportski s moje strane, a s vaše još manje. Nijeste znali da se lijepo posvađate i ukratko raskinete, već ste taj čin nesnosno otaljavali. Vaš razlaz je počeo prije nego što ste se upoznali. A ja sam samo htio da vam doprinesem kod konačne odluke. Ali, kako su stvari stajale, sumnjam da je znao za nas. Baš kao i ti sada za mene što ne znaš, zaboravno jedno.

Zaveo sam te u sumrak na izlaznom stepeništu fudbalskog stadiona. Teren je bio prazan, ni sudije, a dao bi nam najmanje tuce crvenih kartona koliko smo se međusobno faulirali i nedozvoljeno koristili rukama. Sjećaš se?

Onda smo svratili kod Saške , tvoje školske drugarice. (Da, to je ona ista Saška iz "Likera kruškovca", samo što je ovdje još bila epizodna uloga). Saška nije mogla sama da udjene konac u iglu, pa je trebala tvoju pomoć. Kad se pojavila iz druge sobe, nigdje tragova od konca, ali od igle – koliko hoćeš. Tih godina ljeto je znalo svoj termin, redovno je dolazilo, bilo je vruće, nosili se kratki rukavi pa su i vene bile više transparentne. Ona i dalje negdje ubija drogu svojom opojnom krvlju, a za posljedicu, umire njen brat koji nije ni znao za fiks. Ni toga se ne sjećaš?

Čitao sam ti priče o naježenim modrikavim nogama koje si samo za mene upakovala u prozirnju, veoma kratku haljinicu i tutnula mi ih da se njima zabavljam dok budeš lutala negdje daleko u mislima, ne želeći više da se vratiš kući. Knjižicu sa ocjenama za solidno ponavljanje razreda samo si meni smjela da pokažeš. I da mi govoriš o leks specijalis planovima... Iskopala si tamo negdje neki rod i riješila da emigriraš, da se hitno udaš i da što prije prebrišeš svu svoju prošlost. Sjećaš se?

Biciklom sam te prebacio do stanice i bez ikakvih teških kofera poručio ti da se ne naginješ kroz prozor. Otišla si u bijeli svijet, baš onakav kakav si meni u vidu snjegova ostavila. Morao

sam sam da se nosim sa njima, a oni su od tada, iz inata, vijali sve češće i zadržavali se duže. „Neka bude uvijek kao onda kad smo se sreli“, govorila si. A zime, osim povećanih troškova za ogrijev, ništa mi drugo opipljivo nijesu donosile. Više se nijesi pojavila ako se sjećaš. A koliko je prošlo od našeg hita, Snežana?

„Izvinite, možda nijesam osoba koju tražite. Uz to, ni za kakvu Jugoslaviju ne znam.“

Možete misliti, a na displeju mi se obraća čistom Vukovom ćirilicom.

Snijeg je, Snežana.

Ili je samo meni hladno. Temperatura mi danima ne spada; sestre u bijelom nikako da okopne... A Đokoviću je do 50. teniske titule!

Razumije se, nikada te nijesam pomenula u društvu Tadije. Iznajmljivao je stanove i tu sam boravila do dobijanja zelene karte. Zatim - Los Anđeles i Holivud.

Venera

Rekao ti je da smo prijatelji?

Jupiter

To je bilo slučajno. Znao je da volim da čitam i otvorio mi je svoju kućnu biblioteku. Srećom, u tom trenutku bila sam sama. Ne vjerujem da Tadija ne bi primijetio moju zagledanost u tvoje knjige, a naročito u tvoju biografiju! Kad je ušao, ja sam se već smirila i uveliko pretraživala po tuđim naslovima. Htio je da mi pomogne u izboru; predlagao neke zavičajne pisce. Nasumično sam prihvatila nekoliko ponuđenih knjiga, a sve gledala da bar jedna bude tvoja. Tada je rekao: "Sa ovim piscem se lično znam. Tamo smo, čak, i komšije". Kada je izustio naziv grada, samo što mi knjiga nije ispala. Pričao je o tebi sa uživanjem i nostalgijom, a ja sam se pravila kao nezainteresovana.

Venera

*Kad si se meni predstavila,
sad možeš i njemu.*

Jupiter

*To ću učiniti sa velikim zadovoljstvom. I reći mu
koliko se tek mi znamo.*

Venera

OPERACIJA NIJE USPJELA?

Mora da sam se dugo budio. Slika pred mojim očima se lagano izoštravala, a i sluh je nadolazio. Ljudi u bijelom su se užurbano premještali s kraja u kraj sobe, a posljednje što sam pred njihov odlazak čuo je to da operacija nije uspjela.

Soba prepuna skenera, aparata, medicinskih instrumenata... Gotovo da nije bilo dileme oko toga gdje se nalazim. Po svemu sudeći, preživio sam neku operaciju uprkos tvrdnji koju sam upravo čuo.

Za svaki slučaj, sebe sam odmah podvrgao samokontroli i na prvu ustanovio da me ništa ne boli, da dišem i da mislim. Pomjeram ruke, noge, prste. Sve funkcioniše. Srce nesmetano radi svoj posao i krvotok teče. Živ sam.

Samo mi se čini da sam imao mladež na desnom obrazu i da su mi oči bile zelene, metalik 880, a ne kestenjaste i bez sjaja.

Ogledalo u mojoj sobi je skroz pošandrcalo. Ma koliko da je sferno, konkavno ili konveksno moralo bi otkriti ta dva detalja na mojoj glavi, a da ne kažem koliko je i u ostalom brljalo. Kao da sam ogledivao tuđu glavu.

Ali ako me ogledalo laže, neće i moje rođene oči, pomislim i drznem se da zavirim tijelo tamo gdje sam imao dvije operacije hermije. Kad tamo – ni traga od ožiljaka!

Onda mi se ponovo vraćaju riječi konzilijuma ljeakara pri jutarnjoj viziti: „Operacija nije uspjela!“ Ovo se očigledno odnosilo na mene. Za osobu kojoj je transplantiran mozak, nijesam siguran. Ovaj poduhvat se sve više pominjao u najboljem kontekstu. Čak do medicinskog čuda nad čudima!

Kada su me psihički dobro pripremili, pustili su film koji prikazuje kako sam sletio u kanjon planinske rijeke, kako me izvlače i dovoze u bolnicu, kako ubrzo podliježem ranama, kako moj mozak, koji sam davno zavještao, direktno iz glave u glavu doniraju susjednom pacijentu, kako sahranjuju moje tijelo...

Da se pacijent, u čijoj sam glavi, još nije oporavljao i čekao na otpusnu listu, tačno sam mogao prisustvovati svojoj sahrani i sebi održati posmrtni govor. Svi bi bili zadivljeni koliko znam o pokojniku.

Operacija nije uspjela jer konzilijum sumnja da sam zadržao svoju memoriju. Analizirajući moje snove, nijesu naišli ni na kakav trag o meni. Koliko je tek moglo da me zanima to što je Saudijska Arabija počela vazdušne napade na hutske

milicije?!

Ja sam, sakriven u tuđem tijelu, ostao da za svagda ljubomorno čuvam sjećanja na tri učiteljice, jednu Nadeždu, jednu Lili, sinjorinu Ascarinni, ružnu Radosavu... Jednu Baricu davno preseljenu među anđele. Baricu koja se nije sjetila da u nekoj drugoj pohrani svoj mozak i nastavi da sanjari kao ja.

Ali Barica nije imala potrebe za time.

Jupiter

Priznajem, doniranje mi ni u jednom trenutku nije padalo na pamet. A lako sam mogla da stradam... Sad me brine s kim sam, u stvari, u kontaktu?

Venera

Bolje da se vratimo razlogu tvog bjekstva u Ameriku. Šta se desilo? Sve mi je došlo tako naglo.

Jupiter

*Bila sam svjedok jedne zavjere...
O tome preko telefona...*

Venera

*Vjerujem da smo se već čuli. Sada znam i zašto
si izbjegavala srpsko-hrvatski.*

Jupiter

Eto.

Venera

*Razgovarao sam sa mojom dragom Baricom,
a da nijesam znao da je živa.*

Jupiter

A nije ni vampir.

Samo je trebalo da se malo pritaji.

Venera

Malo? Gotovo da se nikad više ne čujemo.

Jupiter

Želim da se opravdam na najbolji način.

*Firma postoji. Ja sam nešto kao lovac na talente.
Pričaćemo o tome. U stvari, nastavićemo gdje smo
stali. Laku noć. I... Ne propusti jutarnje vijesti.*

Venera

O PISCU

Vjerujući diplomi koju ima, Perica Jokić je profesor književnosti. Mada ne mora iz toga da proističe, on je satiričar, prozni i dramski pisac. Još manje je logično da je i slikar, a jeste.

Rođen je 11. aprila 1962. u Vitini.

U Ivangradu (današnjim Beranama) prošao kroz sve škole. Četiri niža razreda Osnovne uči u Vojnom odsjeku, bez izostanaka, prvenstveno zbog jedne Nene i jedne Sonje. Još tada stizao do Mjeseca u društvu Jana Bibijana iz jedne od knjiga za odlično učenje i primjerno vladanje. Više razrede Osnovne uči u školi "Vukašin Radunović". Ovu školu pamti po mnogobrojnim nagradama koje je osvojio i po takmičenjima na kojima je veoma uspješno predstavljao svoju školu (među kojima je i takmičenje u poznavanju jednog dijela istorije, ali onog najvažnijeg u to vrijeme, zvanog "Tito, revolucija, mir"), zatim je pamti po gracioznoj profesorici ruskog, kao i po očiglednoj protekciji koja je pravljena za par učenika. S obzirom na to da su tada bili maloljetnici, pomenućemo samo njihove inicijale M.S. i E.R.

Sa ocjenama kakve je imao na kraju osmogodišnje škole, Perica na velika vrata ulazi u Gimnaziju "Panto Mališić", ali se, nakon mjesec dana, ponovo obreo u Osnovnu školu. Ovaj put

“Vuk Karadžić”. U ovoj, i Osnovnoj školi “Radomir Mitrović”, završava Gimnaziju. Zapravo, prva dva razreda, a potom se usmjerava u tehničku školu “Vukadin Vukadinović”. Ovdje je primljen u SKJ, nakon čega se sa razrednim starješinom takmičio u skoku iz mjesta gdje bi, kao pobjednik, imao pravo da svim jedinicašima popravi ocjene iz stručnih predmeta koje im je ovaj predavao. Nažalost, nije pobijedio. I to namjerno, jer je uočio da je jedan od onih sa inicijalima i u Srednjoj bio s njim u odjeljenju, i ono što je najvažnije, ovaj put nije imao puno privilegija, već jedinica.

Pošto u Ivangradu više nije bilo škole koju nije završio, Perica upisuje Filološki fakultet u jugoslovenskoj Prištini. A kako je tamo prošao, piše već u prvoj rečenici ovog teksta.

Na Radio Beranama imao je autorsku emisiju “Usijane glave” (po ugledu na Minimaksov TUP-TUP u kojem se pojavljivao deset godina sa više od trista aforizama, o čemu svjedoči njegova knjiga “Tačno u podne”).

U Pešcima 1994 i 1995. organizovao dva tradicionalna Festivala za netaalentovane pjevače i antisluhiste, uz učešće velikog broja interpretatora iz Srbije, Crne Gore i Slovenije.

Radio osam godina kao novinar i snimatelj podgoričke MBC Televizije i u tom periodu za

njihov dnevnik napravio preko četiri stotine priloga iz Berana, kao i šezdeset polusatnih emisija o ovom gradu.

I tako dalje...

Objavio osam knjiga:

Pametniji popušta (1996), aforizmi

Ti si moj genije (1996), roman u baladi

Doručak za Emu (1997), drama

Tačno u podne (1998), antologija radio aforizma

Lift (1999), drama

Pričam ti priču (2013), satirične priče

Iskustva Roberta Nimanija (2014), satirične priče

Ogledi Roberta Nimanija (2015), satirične priče

Objavljivao u štampanim izdanjima: Jež, Politika ekspres, Huper, Arena 92, Enigmatika, Razbibriga, Golać, Potpis, Žuč, Večernje novosti, Književne vertikale...

Zastupljen u mnogobrojnim knjigama i antologijama, između ostalih tu su:

*50 godina srpskog aforizma (pr. V. Teofilović)

*Ko je ko u našem humoru, satiri i karikaturi (Milovan Vržina)

*Zbornik Prvog festivala aforističara Jugoslavije (Ljubiša Mihajlović)

*Antologija svetskog aforizma (Lj. Mihajlović)

*Iz istog korena (zbornik studenata)

prištinskog univerziteta)

*Biseri balkanskog aforizma (V. Tolevski)

*Mudrost Evrope (A. Šojher)

*Antologija exYU aforizama (Maksminus)

*Almanah satiričara Afoteka I, II (V. Milenković,
G. Radosavljević i M. Stošić)

*Tačno u podne, antologija radio aforizma (P.
Jokić)

*Nušić po drugi put među Srbima (Kudes, D.
Ilić)

*Hilandar, najkraća kratka priča (Alma, 2013,
pod pseudonimom Robert Nimani)

*Žubori sa Moravice (M. Trnavac)

*Osinjak (G. Radosavljević, M. Stošić)

U el. izdanjima: Etna, Šipak, Nosorog,
Maksminus...

Na blogovima: Espona, Opušteno, Blog rs,
Ljudnica, Liga duhovitih, Žikišon, Afirmator...

Lični blog: SVEMIRSKI DNEVNIK

<http://pericajokic.blog.rs/blog/pericajokic>

Dramom "Lift", na anonimnom konkursu
Televizije Crne Gore, osvojio je otkupnu nagradu.

Pričom „Etno more“ osvaja prvu nagradu
za najbolju satiričnu priču na Nušićijadi 2012. u
Ivanjici.

Prevođen na ruski, engleski, slovenački i
makedonski jezik.

Tako to izgleda kad pišem u trećem licu..

Sadržaj

*Predgovor	5	Satiričari i satiri.....	83
Sigurno sam mrtav	11	Galaksija "Široko more"	87
Vrisak	15	Bijeli šešir	91
Tri učiteljice	19	Mirmina slika u meni	95
Nadežda, revolucija, mir	23	Nikad nemoj da voliš pjesnika	99
Propala stvar, Lili	29	Moja mala Turkinja	103
Sinjinorina Ascarinni	33	Preпусти to meni, Mirna	107
Avugust u cipelama	37	Obdukcija jedne ljubavi	109
Ružna Radosava	41	Bilo je ludo	125
Jedan vojnik i jedna Barica	45	Kosovska Božurka	129
Jakna iz Luvra	49	Nit` je Sofka, nit` je	133
Gausovo pravilo	53	Asistent	137
Liker kruškovac	57	Stara priča	141
Srećno!	61	Boginje su tuđe žene	143
Bar toliko je nemarna	65	Koma	145
Mila, dođi da te udavim	69	Snijeg je opet	149
Moja prva nimfomanka	71	Operacija nije uspjela	153
Dva slikara	75	*O piscu	157
Psiho 007	79		

CIP - Каталогизacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
821.163.41-31
ЈОКИЋ, Перица, 1962-
Svemirski dnevnik : roman / Perica Jokić. -
Beograd : Udruženje balkanskih satiričara "Jež",
2015 (Bijelo Polje : Pegaz). - 160 str. ; 20 cm
Tiraž 500. - Str. 5-10: Svemirski dnevnik Perice Jokića:
jedna intimna istorija / Bojan Rajević.
ISBN 978-86-84169-76-3
COBISS.SR-ID 217602828

Spoljašnji plan

Svemirski dnevnik je naziv Petrovog bloga namijenjenog za skladištenje priča u kojima on na duhovit način opisuje doživljaje kroz koje se provlači paleta ženskih likova. A onda krenu komentari. U početku izgleda kao da neko hoće s njim da se našali, međutim, to ubrzo prelazi u misteriju koju Petar pošto-poto želi da riješi. Mora da se neko poznat krije iza pseudonima Venera...

Unutrašnji plan

Nakon saobraćajnog udesa, Petar je na putu ka operacionoj sali. Iako u nesvijesti, on u glavi jasno vrti slike koje se ređaju hronološki tako precizno kao da je sa životom krenuo ispočetka. Saznavši da njegova operacija nije uspjela, Petar kreće u potragu za osobom kojoj je doniran njegov mozak...